

“Şühedâ fıskıracak toprağı sıksan, şühedâ!”

Mehmet Akif Ersoy'un 1921 yılında Kurtuluş Savaşı'ndan esinlenerek kaleme aldığı bu dize, zaman ve zemin değişmiş olsa da geçerliliğini koruyor. Kürt illerinde nereye el atsan bir toplu mezar, nereye kazsan bir yargısız infaz hikayesi gün yüzüne çıkıyor.

Gerçek

İzmir'den direnişçi işçilerin sesi yükseliyor!

Billur Tuz, Savranoğlu ve Hugo Boss'ta işçi mücadeleleri

Sayfa 8-9

Şubat 2012 / Sayı: 28

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır.

www.gercekgazetesi.net

Fiyatı: 1 TL

Son mücadeleye çağrı

Kapitalizm, işçi sınıfı için yaşamın kendisini, bir mücadele haline getirdi. Geçinebilmek, çocukları büyütüp yetiştirmek, sağlıklı kalmak ya da tedavi olabilmek, bir işte çalışabilmenin ve çalışmanın kendisi, hatta işe gidebilmek bile birer mücadelenin konusu. Patronlar işçilere hayatta kalabilecekleri kadar verip onlardan tüm hayatlarını aldı.

Kapitalist sistem kendini ezeli ve ebedi bir düzenmiş gibi gösterirken bir kez daha içine girdiği büyük kriz her şeyi alt üst ediyor. Patronların kendileri bile yolun sonunu göremiyorlar. İşçi sınıfının düzenden umudunu kesip kendi kaderini kendi eline almaya başlaması en büyük korkuları. Buna “sosyal patlama” tehlikesi diyorlar.

Devrimci İşçi Partisi, bir avuç sömürücü azınlığın kâbusunu gerçeğe dönüştürmek için yola çıkmıştır. Zaten hayatta kalmak için mücadele eden toplumun büyük çoğunluğunu, son bir mücadeleye daha çağırmaktadır. Sadece hayatta kalmak için değil, sınıfsız, sömürsüz yeni bir hayat kurmak içindir çağrımız.

Yaklaşan büyük krizde, hayatta kalmanın tek yolu örgütlü olmaktan; sendika, dernek, adı ne olursa olsun tek başına değil sınıf kardeşleriyle hep birlikte hareket etmekten geçiyor. Yeni bir hayat kurmak için ise burjuvazinin şu ya da bu partisinin peşine takılmaktan, sömürü düzenine yeni anayasalar biçmekten, emperyalistlerden medet ummaktan değil, hem ülkede hem de dünyada işçi sınıfının devrimci partisinin yol göstericiliğinde kenetlenmekten geçiyor.

İşçiler, emekçiler, gençler, kadınlar! Sınıfınızı, safınızı, partinizi bilin! Devrimci İşçi Partisi sizleri devrimci sınıf siyasetine, işçi sınıfının devrimci partisini birlikte inşaaya çağırıyor!

Gerçek

DİSK Genel Kurulu

Ana muhalefetin sınıfın değil sendikası

**Evren, Başbuğ,
Uludere, Hrant:
Rejim nereye?**

3

**İktidar sisteminde
yeni çatlak:
Erdoğan-Gülen
çelişkisi**

6-7

**Mariano Ferreyra
Enternasyonalizm
Kış Kampı**

10

Levent Dölek

KESK'e yutturulan
anayasa afyonu

Sendikalar doksanlı yılların sonundan itibaren yıllar boyunca umutlarını Avrupa Birliği'ne bağlamış ve uzun bir duraklama dönemine girmişti. Sendikaların Avrupa'da işaret ettikleri daha iyi sosyal koşullar işçi sınıfının yıllara yayılan mücadeleleriyle elde edilmiş kazanımlardı. Ancak Türkiye'nin sendikaları mücadeleyi yükselterek benzer kazanımlar elde etmek yerine kendilerine AB lobiciliği yapma rolünü uygun gördüler. AB afyonunu yutan sendikaların lobiciliğiyle kazanım elde etmek bir yana, sınıfın elindeki-leri de bir bir kaybettiğine tanık olduk.

Şimdilerde işçilere ve kamu emekçilerine yeni bir afyon yutturulmak isteniyor. Bu afyonun adı "yeni anayasa"dır. Anayasa afyonunun etkisinde eşitlikçi, özgürlükçü anayasa hayali görenler, dün AB için yaptıkları lobiciliği şimdi yeni anayasa için yapmaya hazırlanıyor. Geçtiğimiz ay KESK de anayasa ile ilgili görüşlerini Cemil Çiçek'e sundu. KESK Genel Başkanı Lami Özgen görüşlerin önüne bir mektup ilişti. Mektupta "Eğer gerçekten Cumhuriyet'in demokratikleşmesi amaçlanıyor ve adil, eşit, özgürlükçü bir anayasa yapılmak isteniyorsa önce bunun tartışılacağı demokratik bir ortam sağlanmalıdır." deniyor. Sonuç olarak da konfederasyonumuzun, öncesinde demokratik iklimin sağlanması koşuluyla yeni anayasa yapılması sürecine katkı sunacağı belirtiliyor. İlk büyük çelişki burada. Zira yeni anayasaya katkı yapmayı demokratik iklim koşuluna bağlayan KESK, hemen aynı mektubun ekinde anayasa ile ilgili görüşlerini aynı Cemil Çiçek'e sunarak katkısını yapıyor. Cemil Çiçek de bir güzel KESK'in katkılarını diğerleri ile birlikte yenianayasa.tbmm.gov.tr adresinde yayınlıyor. Böylece "demokratik iklim" bir koşul olmaktan çıkıp bir siteme dönüşüyor.

Bunda şaşılacak bir şey yok çünkü KESK çoktan beri mücadeleci sendikacılığı bırakıp sosyal-diyalogcu ve müzakereci sendikacılığa yelken açmış durumda. Hak almak için fiili meşru mücadele, KESK'in şanlı tarihini yad ederken hatırlanıyor yalnızca. KESK tarafından İLO sözleşmelerinin hükümlerinin sosyal ve ekonomik hakların asgari içeriğini oluşturması gerektiği savunulabiliyor. Oysa herkes biliyor ki artık temel hak ve özgürlüklere ilişkin uluslararası sözleşmeler, hiyerarşik olarak anayasadan üstündür ve bağlayıcıdır. Bugün bu hakların kullanılamamasının anayasaya falan ilgisi yoktur. Konu sendikaların gerekli iradeyi gösterip göstermemesiyle ilgilidir. Grev hakkı grev yapılarak kazanılır. Zaten hakkımız olarak tescillenmiş olan toplu sözleşme ancak grev silahıyla hükümete dayatılabilir. Eğri oturup doğru konuşmak lazım... KESK epey süredir anayasacılık afyonunu ağzına atıp grev silahını havaya sıkmaktan başka bir şey yapmıyor.

Mücadele edenler illa ki bir aşamada masaya çağırılırlar. Eğer mücadele güçlü, irade sağlamsa o masa kazanımların tarihe kazınacağı yer olur. Ancak bir kez mücadele yerine müzakereyi temel yöntem olarak seçince sizi masaya davet etmeleri için, onlara ne kadar makul olduğunuzu göstermek amacıyla türlü kılıklara girersiniz. Mesela KESK Olağanüstü Hal uygulamasına özel bir yer ayırmış ve doğal afetler ile savaş hali dışında olağanüstü bir rejimin anayasadan çıkarılmasını savunmuştur. Yanlış okumadınız KESK savaş hallerinde olağanüstü hal uygulamasını demokratik, eşitlikçi, özgürlükçü bir anayasanın bir parçası olarak görüyor. Bir dil sürçmesi de yok çünkü metnin devamında demokratik bir Türkiye başlığı altında KESK, yine savaş hali dışında tüm kurumların tüm kararlarının halka açık olmasını savunmuştur. "Yanlış anlama olmasın, solcuysuz ama bu düzenin de içindeyiz." demenin daha vahim bir şekli olabilir mi?

Yani KESK, Türkiye Suriye ile savaşa girse, mesela savaş karşıtı propagandanın olağanüstü hâl uygulamasıyla yasaklanmasını, mesela KESK'in düzenleyeceği bir savaş karşıtı mitingin yasaklanmasını peşinen meşru kabul etmiştir. İşte tüm bu anayasa hokkabazlığının özü budur. Burjuvazi sanki değer veriyormuş gibi sizin önerilerinizi alırken kendi istediklerini de sizin ağzınızdan söyletmek istemektedir.

Her şey çok açık... İLO sözleşmeleri zaten bağlayıcıdır. Grev ve toplu sözleşme hakkının kullanılması için anayasal değişikliğe gerek yoktur. Anadilde eğitim için bile anayasal düzenlemeye gerek yoktur. İngilizce eğitim veren devlet okulları gibi Kürtçe eğitim veren devlet okulları kurulabilir. Sendikal örgütlenme zaten anayasal haktır. Bunun engellenmesi mevcut yasalarda bile suçtur. Taşeron uygulamaları, sigortasız çalıştırma mevcut yasalarda suç olduğu halde uygulanmaktadır. Bu liste böyle uzayıp gider... Bu konular yeni anayasa tartışmalarının "demokratik ikliminde" değil, ancak sınıf savaşının sıcaklığında çözüme kavuşur.

Baskılar KESK'i
susturamayacak!

KESK yirmi yılı aşkın muazzam mücadelelerle oluşmuş bir emekçi örgütüdür. Onu AKP hükümetinin saldırılarına terk etmeyeceğiz. Kürt hareketi milyonların desteklediği bir halk hareketidir. Tasfiye edilmesine izin vermeyeceğiz.

AKP hükümetinin, nelerden ve kimlerden ölesiye korktuğunu açık etmekte üzerine yok.

Birçok ülke ekonomik krizin etkileriyle sarsılırken ve Türkiye'de de büyük bir depremin yaşanacağı, burjuva iktisatçıları tarafından bile kabul edilirken, AKP sistemi sarsacak her gücün üzerine gitmelidir ki, krizi rahat atlatabilsin.

Türkiye'de kriz anında burjuvaziye hesap sorabilecek mücadeleci kamu emekçilerinin nerede örgütlü olduğu herkes tarafından bilinir: KESK. Her ne kadar güç kaybetmiş, kurulduğu dönemki temellerinden kısmen uzaklaşmış olsa da, mücadele eden bütün kamu emekçileri orada örgütlüdür. Dolayısıyla AKP'nin, burjuvazinin dokuz yıllık temsilcisinin; bu örgütü itibarsızlaştırmaya, güçsüzleştirmeye, etkisizleştirmeye ihtiyacı vardır. Ki, kamu emekçilerini daha fazla sömürmenin önü açılsın, kimse sesini çıkarmasın.

AKP'yi işçi hareketi dışında korkutan bir büyük güç daha vardır: Kürt hareketi.

İşçi işçileri daha rahat sömürmek, farklı mezhep ve ulusları ezmek olan burjuvazinin hükümeti olarak AKP, üzerine düşeni yapıyor ve ikisine de var gücüyle saldırıyor.

Hatta bazen "bir taşla iki kuş" mantığıyla ikisini birden aradan çıkarmaya çalışıyor. Örneğin 13 Ocak Cuma günü KESK hukuk ve TİS uzmanı İsmet Aslan, KCK operasyonunda, sabaha karşı evine yapılan baskın ile gözaltına alındı. Aynı saatlerde, Başbakan Erdoğan'ın daha üç gün önce hedef göstermiş olduğu BDP milletvekili Leyla Zana'nın da evi kapısı kırıl-

rak basıldı ve saatlerce arandı.

Bu operasyon, iki günde bir farklı farklı gerekçelerle yapılan diğer sabah baskınlarından biraz daha farklıydı. Çünkü evi basılanlardan biri seçilmiş ve hâlâ görevde olan bir milletvekili. Diğeri ise devletin çeşitli kurumlarıyla yapılan birçok görüşmede yer almış olan, adresi belli bir sendika çalışanı.

İşin en çarpıcı taraflarından birisi de, İsmet Aslan'ın işyeri olduğu gerekçesiyle KESK Genel Merkezi'nde arama yapılmak istenmesi. Eğer sabahın o saatinde genel merkez binasında bulunan ve TEM polislerinin arama yapmasına engel olmak için mücadele eden merkez yürütme kurulu üyeleri olmasa, polis konfederasyonun bütün belgelerine el koyacak ve AKP'ye karşı mücadeleyi yükselten bu örgütün tüm dosyaları en ince ayrıntısına kadar ellerine geçecekti. Ama hesapları tutmadı. Çünkü yürütme kurulu üyeleri, aramayı sadece İsmet Aslan'ın odası ile sınırlı tutmayı başardı. Yine de AKP yardakçısı medyanın yaşananları çarpıtarak "KESK'e KCK baskını" biçiminde sunması manidardır.

Sonuç olarak AKP'nin; polisiyle, gazıyla, medyasıyla, sahte sendikasıyla KESK'e saldırmasının, onun üyelerini ciddi bir tehlike olarak görmesinden, mücadeleci kamu emekçilerinin büyümesini, güçlenmesini engellemekten başka bir gerekçesi yoktur.

KESK yirmi yılı aşkın muazzam mücadelelerle oluşmuş bir emekçi örgütüdür. Onu AKP hükümetinin saldırılarına terk etmeyeceğiz. Kürt hareketi milyonların desteklediği bir halk hareketidir. Tasfiye edilmesine izin vermeyeceğiz.

Hrant Dink cinayeti

Bir cemaat-kontrgerilla
ortak prodüksiyonu

Hrant Dink davasında mahkemenin verdiği karar karşısında gösterilen sert tepki, İstanbul'da on binlerin meydanlara çıkması, İzmir'den Antalya'ya, Denizli'den Adana'ya ve Ankara'ya çeşitli şehirlerde yapılan eylemlerle hoşnutsuzluğun sokaklara taşması, düzen güçlerinin birbirine girmesine yol açtı. Şimdi yüklenmenin zamanıdır. Yüklenmek önemlidir, çünkü bu dava diğerlerine benzemiyor. Bu dava, burjuvazinin iç savaşında birbiriyle uğraşan kampların her ikisini birden sanık sandalyesine oturtacak bir dava. Hrant Dink'in devlet tarafından linç edilmesinde; 2005 Ermeni Konferansı dolayısıyla "sırtımızdan hançerliyorlar" diyen, eski bakan, şimdiki meclis başkanı Cemil

Çiçek'in de sorumluluğu var, bütün bilirkişi raporlarını görmezlikten gelerek Hrant'ı Türklüğü aşağılamaktan mahkûm eden Türkçe bilmez devletlû yargıçların da. Hrant'ı bugün AKP'nin milletvekili olan eski İstanbul valisi Muammer Güler de tehdit ettirdi, kontrgerillanın baş isimlerinden Veli Küçük de. Hrant'ın linçinden, o dönemde Trabzon Emniyet Müdürü olan ve Fethullahçılığı dillere destan olan polis şefi Ramazan Akyürek de sorumlu; lincin üstünün örtülmesinden, cemaat karşıtı kitabı dolayısıyla hapse düşmüş olma Hanefi Avcı da. Yüklenmenin zamanıdır. Bu dava Türkiye derin devletinin ister postalli, ister takunyalı bütün katnatlarının zayıf noktasıdır.

Evren, Başbuğ, Uludere, Hrant Rejim nereye?

Aralık sonu ile Ocak ayı, Türkiye’de rejimin nereye doğru gitmekte olduğu konusunda birbiriyle bütünüyle çelişen işaretler verir gibi görünen önemli olaylara sahne oldu. Uludere katliamını önce 12 Eylül askeri cuntasının hayatta kalan iki üyesi Kenan Evren ve Tahsin Şahinkaya hakkında dava açılması, sonra da iki önceki genelkurmay başkanı İlker Başbuğ’un internet andıcı davasından tutuklanması izledi. Ardından Hrant Dink davasının kararı geldi. Türkiye darbecilerin yargılanması yoluyla ileri demokrasiye mi yürüyor, yoksa başka bir şey mi yaşanıyor?

Darbeci generallerin yargılanması, kiminin ise tutuklanması hiç kuşku yok ki gelecekte darbe girişimlerinin çok daha riskli olmasına yol açacak bir gelişmedir. Bu açıdan, işçi sınıfı hareketi ve sosyalizm, bu gelişmeler sayesinde aralanmış kapıları ardına kadar açmak için çaba göstermelidir. Özellikle, Evren ve öteki 12 Eylülcüler söz konusu olduğunda unutulmamalıdır ki 12 Eylül özünde Türkiye işçi sınıfının 60’lı ve 70’li yıllarda vermiş olduğu büyük mücadeleleri bastırmak, sonuçlarını ortadan kaldırmak için yapılmış bir darbedir. Bu bakımdan Evren’in ve Şahinkaya’nın yargı-

lanması yeterli değildir. Yaşları 90’a varmış bu insanlar mahkemenin kararını büyük bir ihtimalle görmeyeceklerdir. Tutuklanmadıklarına göre de cezalandırılmış olmayacaklardır. 12 Eylül’ün öteki askeri ve sivil (özellikle emniyet mensubu) sorumlularının yargılanması bu yüzden önem taşıyor. Ama bu da yetmez. 12 Eylül’ün toplumsal desteği de ortaya çıkarılmalı, patronların temsilcilerinin askeri yönetimi nasıl desteklediği, hatta yönlendirdiği teşhir edilmeli, olanaklı olduğu takdirde bu insanlar da yargılanmalıdır.

Terörist devlet

Kasım ve Aralık aylarında Dersim ve Maraş katliamı tartışmalarının ve 12 Eylül iddianamesinin tamamlanmasının ardından, Ocak başında İlker Başbuğ’un “terör örgütü” suçlamasıyla tutuklanması, bir başka gerçeği büyük kitlelerin önüne getirmiştir. Türkiye devleti, son yarım yüzyıldır, hatta cumhuriyetin ilk yıllarından itibaren toplumu terörle yönetmiştir. Bu şimdi, düzenin yaşadığı şiddetli çelişkiler dolayısıyla düzenin sözcülerince itiraf edilmektedir.

İşçi hareketinin bütünüyle devlete hizmet etmeyi şiar edinmiş bürokratları dışındaki önderleri için de, sosyalistler ve Kürt halkının temsilcileri için de bunlar önemli olanaklardır. İşçi ve emekçi halka, devletin bu karakterini anlatmak, bunun karşısında örgütlenmenin ve halkın iradesinin ortaya konulması için çalışmanın ne kadar gerekli olduğunu ortaya koymak artık diyelim Sursurluk kazasının, yani 1997’nin öncesine göre çok daha kolaydır. Çünkü bütün kirli çamaşırlar ortaya dökülmüştür.

Ya Uludere? Ya Hrant?

Ama bütün bunların kendiliğinden, AKP’nin demokratlığı sayesinde olacağını sanmak saflıktır, savunmak ise AKP’den çıkar ummaktır. Bir kere, hem 12 Eylül yargılaması, hem de Başbuğ tutuklaması hemen Uludere’nin üzerine gelmiştir. Amaç Uludere katliamında hükümetin sorumluluğunu gizlemek, hükümetin nasıl da demokrasi için mücadele ettiğini kanıtlamaktır. İkinci-

si, bu gelişmeler devletin bugünkü uygulamalarını değiştirmedikten sonra anlamsızdır. 12 Eylül geçmişe ait bir tartışmadır. Hükümet de zaten bu tür bir darbe istemiyor, darbelerin İslamcı burjuvazinin lehine olmayacağını biliyor. 12 Eylül’ün sınıfsal özü saklanabildiği ölçüde Evren’in yargılanması AKP hükümeti için “ucuz reform”dur. Yani maliyeti çok düşüktür. Başbuğ ve öteki son dönem darbecilerine ilişkin davalara gelince, bunların hedefi sadece ve sadece AKP’ye karşı kurulan komploların gelecekte de yapılmasını engellemektir. Buna karşılık, Kürt halkına karşı işlenen suçların hiçbirini araştırma konusu yapılmamaktadır. Hatta ipuçlarının ortaya çıktığı durumlarda işin üzeri kapatılmaktadır. Özel timci Ayhan Çarkın’ın bütün itiraflarına rağmen 1990’lı yılların faili meçhul cinayetlerinin üzerine gidilmemesi en önemli örnektir.

Yani, bir suçun yargı konusu olması için ya geçmişe ait olması gerekiyor, ya AKP’ye karşı. Onun dışında, asker ile polisin görece ağırlığı değişmiş olsa bile, devletin terörist uygulamaları devam ediyor. İşte Uludere, işte Hrant Dink davası! Her ikisi de başka sayfalarımızda ele alınıyor. Her ikisinde de devlet; yürütmesiyle yargısıyla, ordusuyla sivilile devletın terörist uygulamalarının üzerini özenle örtüyor. O zaman hükümetin rakiplerine, yani Batıcı-laik burjuvazinin sözcülerine karşı manevralarına kanmak, Türkiye’nin demokratik bir ülke olmaya doğru yürüdüğünü ileri sürmek ya saflıktır, ya çıkarıcı bir hinlik!

“Yetmez ama evet” mi, “bu kadarı yeter, evet” mi?

12 Eylül iddianamesi, referandumda “yetmez ama evet” şiarıyla AKP’yi desteklemiş olan liberal solun saflarında büyük bir sevince yol açtı. “Hayır” kampının 12 Eylül yargılanmaz dediğini, yargılama sürecinin başlamasıyla kendilerinin haklı çıktığını tekrar tekrar ilan ediyorlar. “Yetmez ama evet” saflarında bir bayram havası esiyor.

12 Eylülcülerin yargılanması elbette olumludur. Zaman aşımının bir engel olarak kullanılmaması da, doğrudur, çok beklenen bir şey değildi. Bunun en önemli nedeni, AKP hükümetinin “12 Eylül karşıtlığı” pozunun kendisine bir şeyler kazandırdığını iyice fark etmiş olmasıdır. Bizim, referandum döneminde, gerek 12 Eylülcülerin yargılanmasını engelleyen geçici 15. Maddenin kaldırılması, gerekse öteki olumlu görünen maddeler hakkında söylediğimiz, bunların AKP’nin asıl hedefi olan yargıyı ele geçirme yolundaki atağını toplumun çeşitli kesimlerine şirin göstermek için kullandığı “şeker” niteliğinde olduğu idi. “Şeker” işe yaradı. AKP bunu kendisini desteklemek isteyenlere ikram etmeye devam ediyor.

12 Eylül yargılaması iyidir de, “yetmez ama evet”çilerin referandumdan bu yana geçen on altı ayda ortaya çıkan tablo ortada iken ortaya dökülüp “biz haklı çıktık” demeleri ya gülünç, ya utanmazca bir davranıştır. Bu on altı ay boyunca yaşanan bütün rezillikleri sayamayız, ama referandum sayesinde ulaştığımız “ileri demokrasi”de (!) yaşanan bazı noktaları kısaca hatırlamakta yarar var:

• AKP MHP’leşti. Erdoğan’ın söylemi bütünüyle “tek bayrak, tek dil, tek millet...” tekerlemesi üzerine kurulmaya başladı.

• Polis gaddarlığı ayyuka çıktı. Dolmabahçe’de hamile öğrenci tek-melendi. Hopa’da Metin Lokumcu öldürüldü. Kürt göstericiler hedef alınarak katledildi.

• KCK adı altında Kürt siyasi hareketine ve sendikalar, aydınlar; hukuk, gazetecilik vb. birçok alanda Kürt hareketine yakın insanlara kitlesel ölçekli siyasi saldırı başlatıldı. “Bunu bağımsız yargı yapıyor” diyen hükümet, aynı zamanda Beşir Atalay’ın ağzından bütün bunların planlı olduğunu itiraf etti.

• Beş Kürt milletvekilinin yargı kararıyla haklarının gasp edilmesini AKP onayladı. Bu haksızlığı gidermek için parmağını kıpırdatmadı.

• Şırnak Uludere’de bir bölümü çocuk 35 sivil, askeri uçaklarla bombalanarak katledildi. Başbakan, genelkurmay başkanına teşekkür etti.

• Nedim Şener ile Ahmet Şık ve onların durumunda olan birçok insan, gazetecilik faaliyetleri dolayısıyla aylardır tutuklu.

• Kültür alanında saldırılar yoğunlaştı. Sembolik olay, Kars’taki anıtın “ucube” olarak nitelenmesi ve yıkılmasıydı. Ardından, İçişleri Bakanı’nın sanat, edebiyat, akademi, gazetecilik dünyasına saldırısı geldi.

Liberaler bile uyanıyor da...

Dikkatli gözler, liberalerin kendilerinin bile artık kendilerine çeki düzen vermeye başladıklarını görüyor. Ahmet Altan Erdoğan’la geçici bir çatışmaya giriyor. Cengiz Çandar hükümeti uyarıp duruyor. Bir dizi sol liberal AKP’den yüz çevirdi. Liberalerin Türkiye analizinin en önemli köşe taşları gözden geçiriliyor.

Bu köşe taşlarından biri, AKP’nin TSK’ya karşı verdiği mücadelenin demokrasi mücadelesi olduğu idi. Oysa şimdi, mesela Ali Bayramoğlu, Türkiye’de iki sürecin yan yana yürüdüğünü, bir yandan ülkenin demokratikleşmekte olduğunu, ama, işte buraya dikkat buyrulsun, bir yandan da bir güç mücadelesinin sürmekte olduğunu söylüyor. Bu ikincisi, Gerçek gazetesinin yıllardır işaret ettiği hakikatin teslimidir. AKP askeriye, yargıya, YÖK’e, Doğan tipi medyaya karşı mücadelesini demokratikleşme amacıyla değil, İslamcı burjuvazi-

nin Batıcı-laik burjuvazinin karşısında “güç mücadelesi” dolayısıyla yapıyordu! Şimdi liberalerin bir adım daha atarak, iki sürecin yan yana yürüdüğü teorisinden de vazgeçmesi gerekiyor!

Merak etmeyin, bu da başladı. Liberaler, yıllarca AKP’ye hizmet ettikten sonra kullanılmış ve buruşturulmuş bir mendil gibi bir kenara atılıyor. İşte o zaman akılları başlarına geliyor. Mehmet Altan Star gazetesinden kovulunca, liberalizmin Türkiye tarihi konusundaki temel tezine ihanet ediyor! Bu tez, Türkiye’de demokrasinin önündeki tek engelin “askeri vesayet” olduğudur. Mehmet Altan, gazetesinden kovulmasına yol açan ANF söyleşisinde kelimesi kelimesine, “Türkiye’de sadece askeri vesayet yok, siyasi vesayet de var.” demiş!

Türkiye’nin genel politik ortamının referandumdan bu yana nasıl geliştiği liberallerce dahi teslim edilirken, 12 Eylül yargılamasına sarılıp “biz haklı çıktık” diye sevinmek neyi gösteriyor? Bunu yapanın Erdoğan’ın şekerine kanan çocuk kadar akı olduğunu! Ya da demek ki, AKP’nin sunduğu demokrasi bunlara yetiyormuş da “yetmez” deyip halkı kandırmaya çalışmışlar.

Kürt sorunu

Kuşatma güçleniyor

AKP MHP'leştikten bu yana, Kürt sorununu sürekli olarak çatışma yönünde tırmandırıyor. Öyle anlaşılıyor ki, bazı koşulların bir araya gelişyle AKP hükümeti bu kadar yıldır başarı kazanamayan "askeri çözüm"ün, artık erişilebilir bir hedef haline gelmiş olduğuna karar verdi. Şimdi Kürt hareketine her yönden yükleniyor. Bu gidişatın sonu çok ağır olabilir. AKP'nin anlayamadığı, Sri Lanka çözümünden başka askeri çözüm olmadığıdır.

AKP Kürt hareketinin bütün kanatlarını zora dayalı biçimde bastırarak üzere önlem üzerine önlem geliştiriyor. KCK davası adı altında, BDP'nin ve Kürt hareketinin başka kurumlarının adım adım kolunun kanadının kırılması ve Abdullah Öcalan'ın aylardır süren tecridinin yanına şimdi başka önlemler ekleniyor.

Roj TV'nin sesinin kesilmesi

Danimarka mahkemesi Roj TV'nin kapatılması talebini reddedince, Türkiye muhtemelen bazı AB ülkelerinin desteği ile, uydu yayını yapan şirketin yayını kesmesini sağlamıştır. Roj TV'nin bazı gerçekleri, özellikle de katliamları (Irak Kürdistan bölgesinde bir ailenin bombalanması olayı, Uludere vb.) ortaya çıkarmak bakımından önemli rolü göz önüne alınırsa, bu hamle, önümüzdeki dönemde savaşta neler yapılmasının planlanmakta olduğu sorusunu ortaya çıkarıyor.

Terörü destekleyenlerin malına mülküne el koyma

Son dönemin içeride önemli gelişmelerinden biri, Kürt hareketine yandaş olan Kürt zenginlerini ve Kürt iş dünyasının temsilcilerini maddi bakımdan mülksüzleştirmeyi veya bu tehditle yola getirmeyi öngören düzenlemelerin yapılmış olmasıdır. Türk burjuvazisi bütün 20. yüzyıl boyunca gayri müslim varlıklı sınıflara yapmış olduğu gibi, Kürt zenginlerini de bu şekilde güçsüzleştirmeyi gündemine almış bulunuyor.

Hizbullah'ın canlandırılması

Son dönemin belki de en tehlikeli gelişmesi, devletin eşgüdüm içinde Hizbullah'ı ya da Kürt hareketinin koyduğu doğru adla Hizbül Kontra'yı canlandırmasıdır. 2000'li yılların başında canice eylemleri ortaya çıkmış olan bu hareketin yöneticilerinin cezası Yargıtay tarafından kesinleştirilmediği için on yıllık tutukluluk sonrasında

salıverilen liderler kolayca yurtdışına çıkararak hareketi uzun süren ataletinden kurtarmıştır. Hizbullah'ın geçtiğimiz günlerde bir manifesto yayınlaması, bu odağın Kürt hareketine alternatif olma yolunda yeniden atağa geçtiğinin en açık kanıtıdır.

Milletvekillerine taarruz mu?

Başbakan Yardımcısı Bülent Arınç'ın son zamanda yakın çevresine, "Yargı, Anayasa'nın 14'üncü maddesine göre hareket edip meclisteki dokunulmazlık sürecini beklemeden BDP milletvekillerini gözaltına alabilir ve bu durumda hükümet bu duruma yargı bağımsızlığı nedeniyle bir müdahalede bulunamaz." dediği söyleniyor. Şayet bir başbakan yardımcısının böyle konuştuğu doğru ise hükümet BDP'ye milletvekilleri düzeyinde de saldırıyı planlıyor demektir. Tayyip Erdoğan'ın ihbarından kısa süre sonra Leyla Zana'nın evinin kapısı kırılarak

aranmış olduğu hatırlanmaktadır.

Kemal Burkay'a nefes

İthal malı "Kürt önderi" Kemal Burkay'ın Almanya Kürdistan Dernekleri Federasyonu'na, KCK operasyonları kapsamında BDP'lilere yönelik tutuklamaların devam edeceği ve AKP hükümetinin kendilerinin öne çıkmasını istediği için hazırlıklı olunması gerektiğini söylediği de söylenti halinde dolaşüyor. Hükümet, Hizbullah'ın yumruğunu anlaşılabilir Burkay'ın şiiiriyle birleştirecek!

Uludere

Kürt sorununun bu yöntemlerle çözülmesi için halkın çözülmesi gerekiyor. Bu ise ancak sivil halkın büyük bir katliama maruz bırakıldığı Sri Lanka modeli ile mümkün. İşte Uludere bunun ilk testi olabilir. Bu yüzden peşini bırakmamalıyız.

Şiar Rişvanoğlu

Kafatasları ve kafatasçılar

"Toplu mezarların bu coğrafyanın her yanından mantar gibi fişkırmaları üzerine harekete geçen Türk Tabipler Birliği'nin (TTB) oluşturduğu heyet, olay yerlerinde incelemelerde bulunup, kayıp yakınları, görgü tanıkları ve kurum temsilcileriyle görüşerek bir rapor düzenledi ve sonucu kamuoyuna 21 Şubat'ta açıkladı. Sonuç kan dondurucu: Şu ana kadar tespit edilmiş 1.469 kişiye ait olduğu tahmin edilen 114 toplu mezar! Bugüne kadar açılan ve 171 kişinin kemiklerine rastlanılan toplu mezar sayısı ise 26!" Bu satırları bundan hemen hemen bir yıl önce yazmıştık. O günden bugüne bu toplu mezarların sorumluları ile ilgili herhangi bir ciddi soruşturma ya da araştırma yapıldı mı? Dönemin herhangi bir yetkilisinin (asker ya da emniyetçi ya da sıradan bir idari personel) ifadesi alındı mı? Elbette hayır!

Amed'in (Diyarbakır) İçkale mevkiinde, 90'lı yıllarda JITEM'in merkezi olarak kullanılan bina (yanında da ne tesadüf ki!) ünlü işkence ve katliam merkezi 5 No'lu Cezaevi var) çevresinde, kültür bakanlığı tarafından yapılan restorasyonla ilgili kazılarda, rastlantı sonucu daha şimdiden 23 kafatasına rastlanmıştır. Üstelik henüz sadece 4-5 metre karelik bir alanda. Bu bina ve çevresi, Kürt hevalerimizin tanımıyla 93 Konsepti'nin merkez karargâhı, yedi kişinin öldüğü, onlarcasının yaralandığı, Vedat Aydın'ın cenazesinde, kitleye ateş emri veren alay komutanı "Yedi Bela" İsmet'inden Cemal Temizöz'üne, Yeşil'inden Cem Ersever'ine kadar kontrgerillanın en kanlı

ve şanlı katillerinin, nice itirafçı tetikçilerin yuvasıydı. Kazıyla ilgili şimdiden, çıkan kemiklerin yakınlarına ait olabileceğini düşünen 29 aile İHD'ye başvuru yapmış durumda.

Peki, iktidar cephesinden bu dehşet verici konuyla ilgili tek yorum nedir, biliyor musunuz? Tarrım Bakanı Mehdi Eker buyurmuş: "Dini gömülme tarzı pek görülüyor, izlenimim o. Daha çok atılmış gibi duruyor." Olayla, soruşturmayla, sorumlularla ilgili tek yorum yok! Kendisi de Kürt ve üstelik Amedli (Bismil ilçesinden) olan beyefendi sanki Diyanet sorumlusu ve olağan bir mezarla ilgili yorum yapıyor. Behey gafil! 23 insan kafatasından bahsediyorsun, hayvan kafatası bile olsa insan göstermelik de olsa "araştırıyoruz, ortaya çıkaracağız" filan der. Faili meçhul kurbanı olma ihtimali çok yüksek olan bu insanların değeri sizin gibilerin gözünde "dini vecibe" ile mi ölçülüyor? Bu ne cehalet, bu ne aymazlık, bu ne ödeklilik!

23, yazıyla yirmi üç kafatası ve daha şimdiden! İşin tuhafı, bu kazılara, belli ki ortaya çıkan rakamın çok ürkütücü olması nedeniyle, kazıda çalışan işçilerin "sağlık problemleri" bahanesi ile üçüncü gününde ara verildi. Kendi halkının evlatlarını çıkarmak isteyen yeni işçi bulma sıkıntısı yaşanması, -hem de Amed'de- imkânsız olduğuna göre, sakın bu arada daha büyük infial yaratacak yeni kafataslarını ortadan kaldırmak için olmasın? O bölgenin devlet güçleri dışında; ailelerin, kayıp yakınlarının,

IHD Diyarbakır şubesi toplu mezar haritası

bağımsız hukukçuların, sağlıkçıların, insan hakları savunucularının ve siyasi partilerin (başta BDP) denetiminde gözetime alınması gerekmektedir. Derhal!

Bir ülkenin insanların ayağa kalkması için daha kaç kafatası, kaç toplu mezar gerekiyor? Marx'ın çok gönderme yapılan "süküt suikastı" dediği şey tam da böyle bir şey değil mi? Sormak lâzım; bu 23 kafatası meselâ İstanbul'da, İzmir'de ya da Ankara'da ortaya çıksaydı ünlü yazarlar, gazeteciler, "aydın" çevreleri, akademisyenler yine bu kadar sessiz kalacak mıydı? Peki Hollywood'daki kesik baş (evet sadece bir insana ait!) cinayetini günlerce manşet yapan burjuva basınının bu olaya ilgisini çekmek için ne yapmak gerekiyor? AKP'ci/Cemaatçi işbirlikçiler için "Kafataslarında Ergenekon Bağlantısı", ulusalçı/Kızıl Elmacı nasyonal "sol"cular için "Kazılarda Pensilvanya İzi" ifadeleri mi kullanmak lâzım? Sizin basiretiniz, vicdanınız, insanlığımız, pratik burjuva politikalarınıza, çıkarlarınıza bu kadar mı endeksli?

Egemenlerin yaptıkları, yapacaklarının teminatıdır! Özellikle genç okurlarımıza

hatırlatmakta fayda var: 93 Konsepti tanımı ile, vahşi yöntemleriyle tarihe damgasını vuran Kürt coğrafyasındaki kirli savaş yöntemleri 90'lı yıllarda sırasıyla DYP-SHP, DYP-CHP, DYP-ANAP, DYP-RP ve sonra ANAP-DSP-DTP (DYP'den kopan bir grup), 99 sonrasında da 2002'ye kadar DSP-MHP-ANAP koalisyonları ile devam etti. Yani DYP'den ANAP'a ve CHP-SHP-DSP gibi sözde sosyal demokrat partilere, AKP'nin öncülü olan RP'den, faşist MHP'ye bütün sermaye partileri, hep birlikte bu kafataslarının sahipleri de içinde olan ve dikkat, sadece Kürt bölgesinde işlenmiş olan 17.500 faili meçhul cinayet gerçekleştirken sırayla, el ele iktidar oldular! Köy yakmaları, korucu terörünü, sıradanlaşmış kirli savaş taktiklerini de siz ekleyin. Şimdi demokrasi havarisi kesilen AKP'ye sormak gerekiyor: Kafatasları ortaya çıkıyor, peki ya kafatasçı katiller ve (özellikle Hrnt Dink davasında mahkemenin verdiği karardan aldığımız dersle) onların azmettiricileri ve kollayıcıları nerede? Ya sizin ısrarla ve alay edercesine "Tek dil, tek devlet, tek bayrak" diyen başbakanınızın ve iktidarınızın "kafatasçı"lardan farkı nerede?

Emperyalizm ve Siyonizm saldırganlaşıyor, savaş yaklaşıyor

2001 yılında NATO'nun Afganistan'ı işgaliyle başlayan sürekli savaş; 2003'te ABD'nin bazı müttefikleriyle birlikte Irak'a açtığı savaş, 2006'da İsrail'in Lübnan'a saldırısı ve son olarak emperyalist koalisyonun Libya'yı bombalamasıyla devam ediyor. Bu savaşlara yenilerinin eklenmesi an meselesi. Suriye'de Esad'ın devrimi bastırmakta başarısız olması ve sürecin öngörülemez yerlere gitmesi ihtimali ile İran'ın nükleer silaha kavuşma olasılığı emperyalizm için bir karabasan. Emperyalizmin düzenli geçiş stratejisiyle uyumlu olarak şu an Suriye'de izlediği taktik, Esad'ın devrilmesi için İslamcı hareketler üzerinden Suriye'deki devrime müdahil olma çabası ile dış müdahalenin bir bileşimi. İran'da ise nükleer fizikçi Mustafa Ahmedî Ruşen'in arabasına konulan bomba emperyalizm ve Siyonizm'in tüm ülkenin üzerine yağdırmaya hazırlandığı bombaların bir habercisi olarak görülmeli.

İsrail ve Türkiye'de savaş hazırlıkları

ABD İran'a karşı uyguladığı yaptırımları genişletirken, AB Bakanlar konseyi petrol ambargosu kararı aldı. İsrail ve Türkiye de savaş hazırlıklarını sürdürüyorlar. İsrail, iki yılda nükleer fizikçilerinden dördüncüsünü

şâibeli bir suikasta kurban veren İran'a saldırmak için cephe gerisi temizliği yapıyor. Geçtiğimiz günlerde Filistin parlamentosuna seçilmiş Hamas sözcülerinden biri daha tutuklandı. İran saldırısında ayağına dolaşacak bir Hamas istemeyen İsrail'in Filistinliler üzerinde baskıyı artırması beklenebilir.

Benzer şekilde Türkiye'nin Kürt hareketi üzerinde son zamanlarda kurduğu baskının bir nedeni de, olası Suriye müdahalesinde bir de içerideki Kürt muhalefetiyle uğraşmak istememesidir. Profesyonel orduya geçiş çalışmaları da bu hazırlıklar çerçevesinde değerlendirilmelidir. Türkiye İran'a sus payı olarak nükleer müzakereler için el uzatırken Malatya'daki füze kalkanı ile olası bir savaşta alacağı konumu önceden emperyalizm ve Siyonizm'in saflarında belirlemiştir.

Zayıflayan emperyalizm keskinleşen çelişkiler

Bölgede artan gerilimin arkasında, zayıflayan emperyalizmin ve sıkışan Siyonizm'in saldırganlaşması vardır. Bölgedeki tabloya bakıldığında emperyalizm ve Siyonizm'in iki kalesi olan Tunus ve

Mısır'da, Arap devriminin başlamasıyla sarı-sarı iki sadık müttefikleri bin Ali ve Mübarek halk kitleleri tarafından devrilmiştir. 2006'da Hizbullah'ı silahsızlandırıp tasfiye etmek için Siyonizm'in Lübnan'a havadan ve karadan yağdırdığı vahşetin sonucu tam bir fiyaskodur. Hizbullah silahlıdır ve Lübnan hükümetinin en etkili ortağıdır. Irak'ta emperyalist işgalin sonunda Şiiler aracılığıyla İran'ın etkisi artmış, Irak, Lübnan'la birlikte Suriye'ye yaptırımları kabul etmeyen ikinci ülke olmuştur. Afganistan'da 10 yıldan fazla süren savaşın sonunda Taliban hâlâ ayakta, NATO ise hâlâ bataklıktadır. Daha önce Irak ve Afganistan işgallerine seyirci kalan Rusya, Suriye'ye olası bir dış müdahaleye karşı savaş gemilerini göndermiştir.

Ancak kitlelerin gücüyle emperyalizm ve Siyonizm alt edilebilir

Bu tabloda İran'ın nükleer silah sahibi olması, dengiyi emperyalizm ve Siyonizm aleyhine daha da bozacak bir gelişme olur. Bu yüzdendir ki Basra Körfezinde ve Hürmüz Boğazında sular ısınmaktadır. Zayıflayan emperyalizm ve Siyonizm tam da bu zayıflıkları ve sıkışmışlıkları dolayısıyla daha da saldırganlaşacak ve kan dökmekten kaçınmayacaktır. Bu durumda tüm uluslardan bölgenin işçi ve emekçilerine düşen görev her türlü emperyalist ve emperyalizm yanlısı dış müdahaleye karşı Suriye ve İran'ı savunmaktır. Ancak bu pozisyon ne İran'ın ne de Suriye'nin burjuva rejimlerini politik olarak savunmayı gerektirmez. Afganistan, Irak ve Lübnan'daki direnişlerle Tunus ve Mısır'la başlayan Arap devrimi, hem işçi ve emekçilere hem de emperyalistlere kitlelerin gücünün diktatörlerinkinden daha büyük olduğunu göstermiştir.

Uludere katliamında pis kokular

Şırnak Uludere (Şirmex Qileban) katliamını soruşturan soruşturana. Devlet katliamının sorumlularını mutlaka bulmak istiyor olmalı ki, bu kadar çok kurum kendi soruşturmasını yapıyor. Soruşturma yürüten kurumları sayalım: Genelkurmay, İçişleri Bakanlığı, Diyarbakır'daki 8. Ana Jet Üs Komutanlığı, Diyarbakır Cumhuriyet Başsavcılığı, Şırnak Uludere İlçe Savcılığı, TBMM İnsan Hakları Komisyonu Uludere Alt Komisyonu. Bunlara elbette MİT'i, jandarma istihbaratı, polis istihbaratını falan ekleyin. Yani herkes Uludere'de ne olduğunu bilmek istiyor. Bir tek halkın bilmesini istemiyorlar! Soruşturmaya getirilen gizlilik kararının anlamı bu!

Bu kadar yaygın biçimde yapılan soruş-

turmanın bazı boyutlarına dikkat çekmek boynumuzun borcu:

- Heron'dan elde edilen görüntüler savcılara olaydan neredeyse bir ay sonra, 24 Ocak'ta verildi. Diyarbakır Başsavcı vekili, görüntülerin tesliminin neden bu kadar geciktiği sorulduğu zaman şu cevabı verdi: "Bu soruya cevap vermek için müneccim olmak lazım." Acaba Heron görüntüleri doktora gönderildi de ustalıklı biçimde estetik ameliyattan mı geçiyor?

- Savcıların katliamdan iki gün sonra tuttuğu "Olay Yeri İnceleme Tutanağı" Cumhuriyet gazetesince ele geçirildi. Tutanakta resmen şöyle yazıyor: "...helikopter içinde bulunmamız nedeniyle çıplak gözle ölü hayvan ya da insanın görünmediği, yine çıplak gözle insan

ve hayvan geçtiğine dair iz görülmediği..." Savcılar bir daha da incelemeye gitmemişler. Yani savcılar açısından bakıldığında orada kimse ölmemiş de olabilir! Devletimizin başı Abdullah Gül 5 Ocak'ta "savcılar olaya el koymuştur" diyordu. Bize güvenle sözünü ettiği "el koyma" havadan inceleme imiş!

- Bu bir ay içinde vahim bir tablo ortaya çıktı. Gülyazı köyünde konuşlanmış olan Jandarma Tugayı'nın Komutan Vekili Albay Hüseyin Onur Güney, her şeyden haberdar olduğu halde, olayı sosyal medyadan öğrenen Şırnak Valisi kendisine sorduğunda "bilgimiz yok" demiş. Albay görevden alındı, ama bu durumun nedenleri

sır.

- Ayrıca, köydeki korucular Tabur'u "bunlar bizimkiler" diye uyardıklarında kendilerine Şırnak 23. Jandarma Sınır Tümeni'ne haber verildiğinin söylendiğini belirtiyorlar. Bu tümenin komutanı İlhan Bölük'e neden görevden el çektiliriliyor? Delilleri karartması mı bekleniyor?

- Ocak sonunda BDP Eşbaşkanı Selahattin Demirtaş Tayyip Erdoğan'a "neye mal olursa olsun vurun" demiş olup olmadığını sordu. Bu sorunun cevabı nedir?

- Bir ay kapalı kapılar ardında yapılan bu soruşturma işi anlaşılın şimdi de bir imalat işine dönüşüyor. Hükümet yanlısı

medya, önce olayda köylülerin dışında altı PKK'linin de öldüğünü, ama PKK'nin bunların cesetlerini kaçırdığını yazdı. Şimdi de çok profesyonelce düzenlenmiş bir olay olduğunu, bölgedeki iki güçlü devletten birinin planı olduğunu söylemeye başladılar. (Muhtemelen İsrail ve İran kastediliyor.) Önümüzdeki günlerde ya da haftalarda yepyeni bir senaryonun dolaşıma sokulması ihtimal dâhilinde.

Kısacası, Uludere katliamından pis kokular yükseliyor. Ama hükümet olayı zamana yayarak unutturmak amacıyla ipe un seriyor. Peşini bırakmayacağız.

Devrimci İşçi Partisi diyor ki:

Uludere katliamından bu yana bir ayı aşkın bir süre geçti. Ortalıkta ne Heron görüntüleri var, ne alınmış bir ifade, ne halka verilen küçücük bir bilgi. Hükümetin ve devletin politikası unutturma üzerine kurulu. Gizlilik kararı buna tuz biber ekliyor.

- Gizlilik kararı derhal kaldırılmalıdır. Heron görüntüleri savcılara verilmeli, halka açılmalıdır. Sorumlu konumda olanların ifadeleri yayınlanmalıdır.

- Bombalama operasyonunda ve o kararın alınmasına temel olan istihbari vb. faaliyetlerde sorumlu konumda olanlar, delil karatılmasının önlenmesi için derhal görevden alınmalıdır. Bu sadece askerler için değil, siviller ve MİT yetkilileri için de geçerlidir.

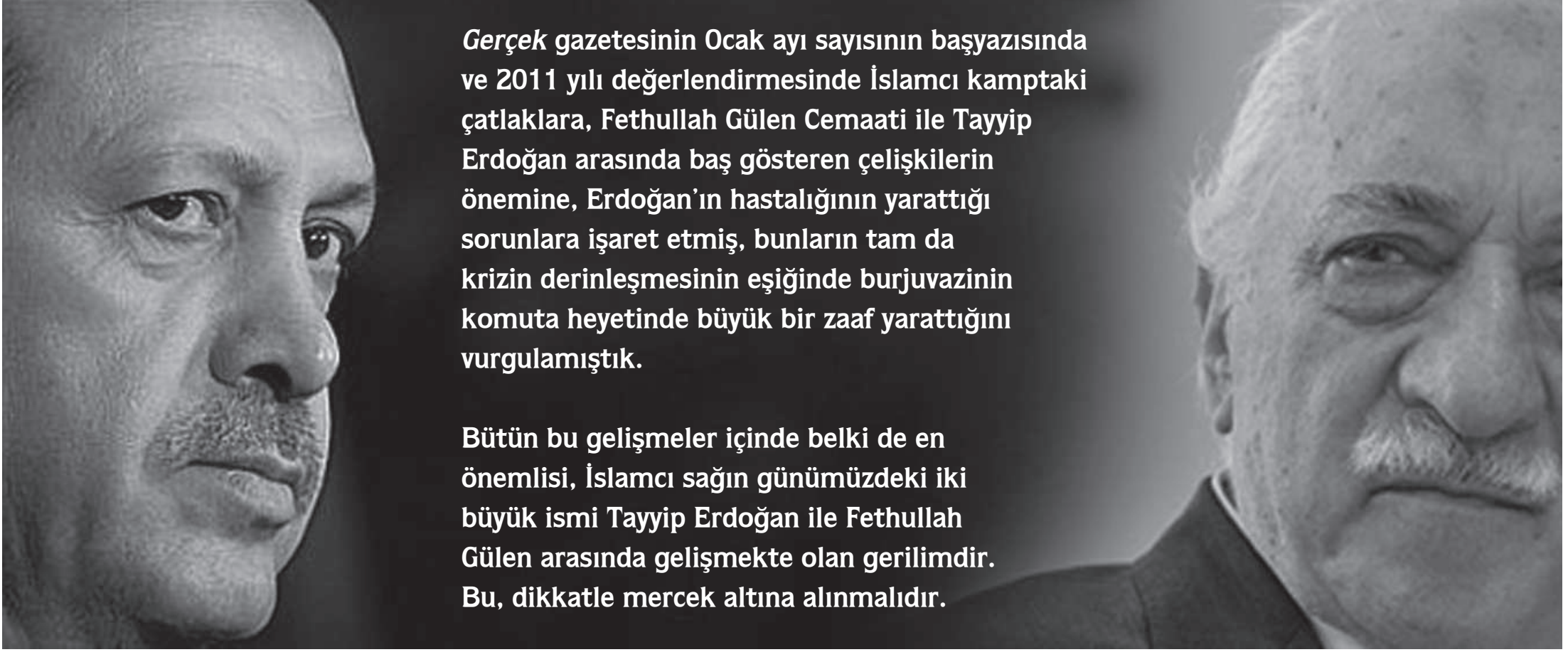
- Uludere katliamı ister bir hata olsun, ister kasıtlı olarak uygulanmış olsun, sorumlusu en başta Genelkurmay Başkanı'dır. Bu kadar ağır bir katliama yol açan hata bile olsa sorumlusunun azledilmesi gerekir. Ayrıca, jandarmadan sorumlu bakan olan İçişleri Bakanı görevden alınmalıdır.

- Bu tür olaylar konusunda devlet organlarının açılan soruşturmalar bugüne kadar hiçbir ciddi sonuç vermemiştir. Dolayısıyla, sendikaların, meslek örgütlerinin, aydın kuruluşlarının desteğiyle **bağımsız bir komisyon** oluşturulmalıdır. Bu komisyona bütün bilgi ve belgelere erişim hakkı tanınmalıdır. Bu komisyonun başına, eski İstanbul Baro Başkanı olan, temel hak ve özgürlükler doğrultusundaki mücadelesi ve duruşuyla geniş kesimlerin güvenini kazanmış olan Yücel Sayman gibi bir isim getirilmelidir.

- Yargı organları, bu komisyonun çalışmalarını da göz önüne alarak sorumlularını yargılamalı ve cezalandırmalıdır.

İktidar sisteminde yeni çatlak

Erdoğan-Gülen

Gerçek gazetesinin Ocak ayı sayısının başyazısında ve 2011 yılı değerlendirmesinde İslamcı kamptaki çatlaklara, Fethullah Gülen Cemaati ile Tayyip Erdoğan arasında baş gösteren çelişkilerin önemine, Erdoğan'ın hastalığının yarattığı sorunlara işaret etmiş, bunların tam da krizin derinleşmesinin eşliğinde burjuvazinin komuta heyetinde büyük bir zaaf yarattığını vurgulamıştık.

Bütün bu gelişmeler içinde belki de en önemlisi, İslamcı sağın günümüzdeki iki büyük ismi Tayyip Erdoğan ile Fethullah Gülen arasında gelişmekte olan gerilimdir. Bu, dikkatle mercek altına alınmalıdır.

Tayyip Erdoğan'ın Cemaat'le ittifakı

28 Şubat'ta Erbakan Hocası'nı terk ederek emperyalizmle uzlaşma içinde iktidar basamaklarını tırmanmaya başlayan Erdoğan'ın AKP'si, bu süreçte Gülen Cemaati ile sıkı bir ittifak kurdu. Cemaat önceki seçimlerde sırasıyla ANAP ve DSP'yi desteklemişti. AKP iktidarı boyunca TÜSİAD'ın sert muhalefeti, TSK'nın ise darbe tehdidini Demokles'in kılıcı gibi hükümet üzerinde sallandırması karşısında bu ittifak perçinlendi. TSK, Batıcı-laik burjuvazinin vurucu gücü rolünü oynarken, polis teşkilatındaki kadrolaşması ve yargıdaki etkisiyle cemaat de AKP'nin vurucu gücü haline geldi. TSK'nın; Ergenekon, Balyoz, Andıç, Kafes, darbe günlükleri vb. çeşitli davalar aracılığıyla kontrol altına alınmasında cemaatin polisinin büyük rol oynadığı kuşku götürmez.

Ortada garip bir manzara vardı: Hemen hemen her seçimde oylarını artıran, kitleler nezdinde büyük popülerite sağlayan bir politikacı, yine de oy tabanının bir bölümü üzerinde kontrol sahibi değildi. Cemaat hiçbir zaman Erdoğan'ın liderliğini kabul etmedi. Erdoğan geniş kitleleri etkiliyor oy topluyor ancak cemaat kadroları yalnızca tek merkezden, yani Fethullah Gülen tarafından yönlendiriliyordu. Erdoğan iktidarını, cemaatin çok büyük katkılarıyla perçinlemişti, ama cemaati kontrol edemiyordu.

Yine de ilişkiler, referandumda elde edilen büyük zaferden sonra Erdoğan'ın teşekkür listesinde "Okyanus ötesi"ni ilk sıralara yerleştirmesini gerektirecek kadar olumlu idi. Bugün ise durum bambaşkadır. Cemaatin borazanı gibi davranan bir gazetecinin, Mehmet Baransu'nun,

başbakanla "canbaz" kelimesini de içeren bir ağız dalaşına girmesine kadar alçalmıştır iş. Öyleyse, ilk iş bu gerilimin dinamiklerini anlamaya çalışmaktır.

Burjuvazinin iç savaşı: tamam mı, devam mı?

Erdoğan ile cemaat arasındaki temel farklılıklardan biri, İslamcı burjuvazinin Batıcı-laik burjuvazi ile 2003'ten beri sürdürdüğü iç savaşın bugün ulaştığı aşamada, doğru yönelişin ne olduğu konusundadır. Cemaat, Erdoğan'ın erken bir zafer sarhoşluğuna kapıldığı kanaatindedir. Türk Silahlı Kuvvetleri'nin başına kendine yakın bir Genelkurmay Başkanı getirmiş, karşıtlarının ise önemli bir bölümünü hapse atmış, 12 Eylül referandumuyla yargının bir bölümünü ele geçirmiş, YÖK aracılığıyla üniversite üzerinde de hâkimiyet elde etmiş, medyayı ya yanına çekmiş, ya da sindirmiş olan Erdoğan, şimdi öyle görünüyor ki büyük bir özgüvenle başka sulara yelken açıyor. Generallerin tutukluluk süresini sınırlayacak bir yasa tasarısı Genelkurmay ile birlikte pişiriliyor. İlker Başbuğ tutuklandığında Erdoğan, tutuksuz yargılanmasını tercih edeceğini açıklıyor. Bunlar, cemaat sözcülerini de, cemaatin laik ortamdaki vekili rolünü oynayan *Taraf* gazetesinin çekirdek kadrosunu da çileden çıkartmaya yetiyor.

Gülen Cemaati'nin *Zaman* gazetesindeki sözcüsü Hüseyin Gülerce sistematik biçimde Ergenekon davasının yürütülmesinde hükümetin zaaf gösterdiği imasında bulunarak "Aman dikkat Ergenekon bitmedi, gevşersek bizden korkunç bir intikam alırlar." temasını işliyor. Bu tema işlenirken cemaat, aba altından sopa göster-

meyi de ihmal etmiyor. *Taraf* yazarı Baransu yine devreye giriyor. Erdoğan'dan sonra kim gelsin tartışmasına girdiği bir yazısında, 2004 yılında İsviçre'den Türkiye'ye gelen bir AKP'linin bavulunda kaç milyon dolar olduğunu soruyordu.

Öyle anlaşılıyor ki, Erdoğan bütün burjuvazinin hâkimiyet sisteminin lideri olarak Avrupa'dan hızla Türkiye'ye gelmekte olan krize hazırlanıyor. Ayrıca, Ortadoğu ve Avrasya'da Türkiye burjuvazisinin çıkarları önünde ana engel olarak gördüğü Kürt sorununu kurnaz "açılım" politikasıyla çözemediği için şiddete dayanarak çözmeye yöneliyor. Bunların her ikisi de güçlü bir devlet gerektiriyor. Başka ülkelerdeki gibi isyan edebilecek işçileri kontrol altına almak ve Kürt hareketini yenilgiye uğratmak Erdoğan'ı ordu ile uzlaşmaya doğru götürüyor. Cemaat ise İslamcı burjuvazinin hâkimiyetinin henüz geri dönülmez biçimde sağlanmamış olduğunu göz önüne alarak risk almak istemiyor.

Mavi Marmara: İsrail konusunda bölünme

Erdoğan ile Gülen arasında İsrail'e yaklaşımda da önemli bir açı farkı var. Erdoğan, Türkiye burjuvazisinin yayılmacı perspektifi uğruna Arap halkları üzerinde bir hâkimiyet kurma amacıyla, ilişkileri koparma noktasına gelmemeye dikkat ederek, İsrail'le sürekli didişiyor. 2009 Ocak ayındaki "one minute" kavgası, 2010 Mayıs ayındaki Mavi Marmara olayı ve 2011 Eylül ayında Erdoğan-Davutoğlu ikilisinin İsrail'e karşı aldıkları yetersiz ama sert tedbirler bu didişmenin kilometre taşları.

Cemaat "one minute" olayında sustu.

Muhtemelen Erdoğan'a el altından uyarılar gitti. Ama bir buçuk yıl sonra Mavi Marmara olayında, Fethullah Gülen'in kendisi Pensilvanya'dan çok sert bir çıkış yaptı. Bu tartışmada İsrail'i haklı gördüğünü neredeyse ilan etti. Bu çıkışa rağmen, 2011 Eylül'ünde hükümetin yine İsrail'e yüklenmesi, AKP-cemaat ilişkisinde muhtemelen bardağı taşıran damla oldu. Son dönemin savaş tamtamları bu çelişki ile yakından ilişkili olabilir.

Bu basit bir ayrılık değildir. Erdoğan, antisemitik (Yahudi karşıtı) bir söyleme sahip olan Milli Görüş geleneğinden geliyor. Bugün emperyalizmle de Siyonizmle de ilişkileri Milli Görüş döneminden dağlar kadar farklı, ama İsrail'i kendi politikası önünde bir engel olarak görünce eski söylemine sarılmasında hiçbir engel yok. Fethullah Gülen ise, kariyerinin daha başında dinler arası diyalogu düstur edinecek stratejik bir seçim yapmıştır. İsrail ile kavga eden herhangi bir politika ile uzlaşamaz.

Arap devrimi, işleri daha da çatallaştırmıştır. Obama yönetiminin Arap devriminin içinden çıkan İslamcı yönetimlere

Yetti artık, hayır!

Vaktiyle bir torba yasa çıkararak hükümet, bu yasaya esnek çalışmaya ilişkin düzenlemeleri de eklemişti ve emekçilerin gösterdiği büyük tepki nedeniyle bu düzenlemeler torba yasadaki çıkarılmıştı. Lakin birkaç gazetede yer alan son haberlere göre hükümet, esnek çalışmaya ilişkin yeni bir taslak hazırladı ve bu taslakla çağrı üzerine çalışma, evden çalışma, uzaktan çalışma, iş paylaşımı ve esnek zamanlı çalışma gibi uygulamalar çalışma yaşamına getirilecek. Aslına bakılırsa bu yeni bir şey değil ve 90'lı yıllardan sonra özellikle büyük firmalar tarafından fiili olarak yavaş yavaş uygulamaya sokulmuştu zaten. Hatta 2003 yılında İş Kanunu'nda birtakım değişiklikler yapılarak esnek istihdam modeli yaygınlaştırılmaya başlanmıştı. 'Egemen sınıfların sesi' olması dolayısıyla hükümetin 'doğal olarak' yaptığı şey de, uluslararası ve ulusal sermayenin esnek çalışma düzenine olan ihtiyacının yasal zeminini oluşturmaktan başka bir şey değil elbette.

Uzun uzun esnek çalışmanın ne olduğunu anlatmaya gerek yok. Zira kimi sermaye sözcülerinin yok "işçiler de bunu istiyor", yok "trafiği de azaltıyor" türünden, beyinden değil de omurilik soğandan çıktığı apaçık belli olan sabuklamalarına kanmayanlar için bunun anlamı bellidir. Sistemin sermaye sahipleri açısından düzgün işlemesi için sermaye birikimi sürecinin de sağlıklı işlemesi gerekir ve bu, çoğu durumda işçi ve emekçilerin kimi haklarının ellerinden alınmasını gerektirir. Sonuç çok açıktır: Esnek çalışma modeli; daha düşük ücretler, örgütlü emeğin çökertilmesi ve tasfiyesi, kısmi sosyal hakların kısıtlanması, sosyal güvencesizlik, taşeronlaşma gibi işçi ve emekçilerin aleyhine ve elbette ki sermaye sahiplerinin selameti için olan bir uygulamadır.

Burada karşımıza çıkan şey şudur: İş, yani çalışma, burjuva toplumunda emekçiler açısından var olmanın temel karşılığıdır. Bu nedenle örneğin Tekel işçilerinin iş talepleri haklı ve yerindedir. Esnek çalışma koşullarının yaygınlaşması ve üretimde tek kural haline gelmesi, çoğu emekçinin düzenli çalışma ve gelir elde etme hakkını da ortadan kaldırmak demektir. Yani burjuvazi, var olma hakkını da emekçilerin ellerinden bütünüyle almaya hazırlanmaktadır. Anlaşılacağı üzere gerek egemen sınıflar gerekse işçi ve emekçiler açısından mesele gayet basittir.

Tam da burada vurgulamak istediğim önemli başka bir nokta daha var ki o da, şimdilerde pek bir "demokrasi" sevdalısı kesilmiş ve "demokratik anayasa" peşinde koşan liberal ve sol-liberal zevatin bu konuda nasıl bir tavır takınacağıdır. Liberallerin tavrı zaten pek açık ve nettir, bir taraftan demokrasi diye tuttururken diğer taraftan işçi ve emekçilerin haklarını gasp etmek zaten onların kitabında yazanlarla çelişmeyen bir şeydir. Onlar açısından burada bir çelişki yoktur, nihayetinde bahsettiğimiz "burjuva demokrasisidir". Benim sözüm aslında kendisine sosyalist diyenlerdir. Hayek bile "Ekonomik çıkarlar zarara uğrayacaksa demokrasi bir tarafa bırakılabilir." diyebilecek kadar samimiysen, sosyalistler işçi ve emekçilerin çıkarları konusunda nasıl bu kadar sessiz kalıp kendilerini bir burjuva demokrasisinin peşine takabiliyorlar merak ediyorum. Bir taraftan demokrasi naraları atılırken diğer taraftan esnek çalışma koşullarının emekçilere dayatılmasını burjuva demokrasisi içinde açıklamak mümkün ama, bir sosyalist bunu kendisine nasıl açıklayabilir acaba?

Ne dersiniz? "Yetmez ama evet" saçmalığından "Yetti artık hayır" gerçekliğine geçmek için daha başımıza nelerin gelmesi gerekiyor? Yoksa esnek çalışmaya ilişkin uygulamaları sosyalistler de tıpkı liberaller gibi bir tür trafik düzenlemesi filan mı zannediyor acaba?

n çelişkisi

karşı tavrı, bunlarla müzakere yoluyla bu ülkeleri emperyalizmin çizgisinde tutabilmektir. Burada Erdoğan, Obama'nın büyük kozudur. Ama bu rolü oynayabilmek için Erdoğan'ın İsrail karşıtı görünümünü sürdürebilmesi gerekir. Bu da Erdoğan ile Gülen arasındaki çelişkinin derinleşerek süreceğini düşündürüyor.

İsrail konusundaki çelişki, dikkat edilirse emperyalizm ile, özellikle de ABD ile ilişkiler konusunda bir farklılığa tekabül etmiyor. Sadece ikisi muhtemelen emperyalizmin farklı siyasi kanatlarıyla ittifak içindeler. Erdoğan'ın Davutoğlu ile beraber Ortadoğu'da güttüğü aktif politika Obama ile bıçak sırtı bir uzlaşma temelinde yürürken, Fethullah Gü-

len, çok daha çıplak Siyonizm yanlı politikalar izlenmesini savunan ve Obama'dan farklı olarak İslamcı Arap önderliklerine karşı düşmanca bir tavır savunan Cumhuriyetçiler ile anlaşma içinde. Bu ittifakların sonuçlarının ne olacağı biraz da bu yıl Kasım ayında yapılacak ABD seçimlerinin sonuçlarına göre belirlenecek.

"Dağkapı'da Tahrir" korkusu

Kürt sorununda PKK'nin tasfiye edilmesi meselesinde anlaşan Erdoğan ve Gülen'in yöntemde uzlaşmadığı anlaşılıyor. MİT'in inisiyatifinde PKK ile diyalog içinde sürdürülen açılım sürecini mahkûm eden cemaat, hem MİT'i hem de dönemin İçişleri Bakanı Beşir Atalay'ı hedef tahtasına oturtuyor. Cemaat PKK'nin tasfiyesinden sonra oluşacak boşluğu kendisi doldurmak istiyor. Hem Erdoğan hem de Gülen, PKK'yi tasfiye edip Barzani ile birlikte Musul ve Kerkük'e açılmak peşinde. Ama cemaatin bölgedeki örgütlenmesi Erdoğan için öncelikli değil. Buna karşılık KCK

tutuklamalarıyla MİT'i devre dışı bırakarak polis ve yargı aracılığıyla süreci kendi inisiyatifinde toplamaya çalışan bir cemaat gerçeği var. Cemaati tanıyan isimlerden Nevzat Çiçek, *BirGün* gazetesine verdiği bir röportajda KCK operasyonlarıyla ilgili olarak; MİT içerisinde bir ekibin bu operasyonların yapılmamasını isterken emniyet istihbarat ise bunların gerekli olduğunu, yoksa Diyarbakır Dağkapı Meydanı'nın Tahrir Meydanı gibi olacağını, ifade ettiğini söylüyor.

HAS Parti İstanbul İl Başkanı Mehmet Bekaroğlu ise cemaatin Kürt sorununda tam anlamıyla şahin bir tavır içinde olduğunu ileri sürüyor. Devlet ve AKP içerisinde Kürt sorununun siyasal çözümünden yana olan grupların varlığını bildiğini söyleyen Bekaroğlu, Gülen Cemaati'nin AKP içerisinde imhacı politikaları savunan şahinleri desteklediğini ifade etti.

AKP içinde Kürt sorunu konusunda farklı eğilimler olduğu muhtemelen doğrudur. Ancak Erdoğan'ın MHP tabanına yatırım yapan politikası dolayısıyla özellikle bugün askeri çözümden başka herhangi bir şeyi düşünmediği de açıktır. Dolayısıyla, Erdoğan ile cemaat arasında Kürt sorunu konusundaki ayrılık, askeri çözüm-siyasi çözüm karşıtlığı, yalnlığı içinde ele alınmaz. Daha ziyade sorunun; MİT, PKK tasfiye edilirse yerini kimin alacağı gibi başka boyutlarıyla ilişkilendirilmesi gerekir.

Emniyetten sonra MİT

Nihayet, öyle anlaşılıyor ki Erdoğan ile Cemaat arasındaki mücadelenin bir de örgütsel boyutu vardır. Cemaat'ın kontrolündeki polis ve yargı karşısında MİT, Erdoğan'ın kontrolindedir. Bugünkü MİT Müsteşarı Hakan Fidan ise Erdoğan'ın, yıllar boyunca özel olarak yetiştirilmiş has adamıdır. Cemaat şimdi mızrağın sivri ucunu MİT'e yöneltmeye başladı. Kamuoyunda en bilinen tartışma, Mehmet Baransu'nun Uludere katliamına neden olan yanlış istihbaratın MİT'ten geldiğini iddia etme-

sinin ardından Erdoğan'ın başlattığı, Baransu'nun da geri adım atmadan sürdürdüğü sert polemik. Cemaat'ın MİT'e yönelmesi Uludere'den hemen önce başlıyor. Hüseyin Gülerce 28 ve 30 Aralık tarihlerinde yazdığı iki yazıda Sivas ve Maraş katliamlarını gündeme getirerek Alevilere yönelik cemaat açılımını sürdürürken katliamların sorumlusu olarak MİT'i gösteriyor ve MİT hakkında soruşturma açılması gerektiğini söylüyor. Daha sonra Uludere katliamı olacak ve Hüseyin Gülerce bu katliamı, Kürt sorununun çözüm yoluna girmesinden rahatsız güçlerce PKK'ya verilen bir hayat öpücüğü olarak yorumlayacak ve bu yorumlara paralel olarak da Baransu MİT'in yanlış istihbaratını gündeme getirecektir.

Demokrat arama oyununa son!

Erdoğan ile Gülen arasındaki örtülü savaş ilerlerken savaşın cepheleleri de ortaya çıkmaya başladı. Burjuvazinin iç savaşında hâkim konuma geçen İslamcı sermaye, tam bu üstünlüğünün meyvelerini toplayabilecek gibi görüldüğü sırada yeniden, bu sefer kendi içinde bir kavga için içine düştü. Bu durum, işçi sınıfı açısından derslerle dolu. Kendine muhalefet rolünü biçen sol, mutlaka bu çelişkiler içinde kendine daha yakın bir demokrat kanat aramaya yönelecektir. Ancak işçi sınıfı iktidarını hedefleyen devrimci çizgi bu manzarada burjuvazinin komuta heyetinde yaşanan zaafı tespit edecektir. Üstelik bu zaafı kendiliğinden oluşmamış, Afganistan'da, Irak'ta, Lübnan'da direnişin başarılarıyla, Arap devriminin yükselişiyle oluşan basınçla meydana gelmiştir. Dağkapı Meydanı'nın Tahrir Meydanı olma olasılığıdır burjuvaziyi zayıf düşüren. Sol ve sosyalist hareket Gülen'den demokrat, Erdoğan'dan ilerici, Doğan medyasından muhalefet, TSK'den müttefik yaratmaya çalışmaktan artık vazgeçmelidir. Yapılacak tek iş Taksim'i, Konak'ı, Kızılay'ı ve Diyarbakır Dağkapı Meydanı'nı Tahrir yapmaktır. İzlenmesi gerek yol devrimin yoludur.

Billur Tuz'a boykot!

İzmir Çiğli'deki Atatürk Organize Sanayi Bölgesi'nde faaliyet gösteren Billur Tuz fabrikasında Tek Gıda-İş Sendikası'nda örgütlendikleri için işten atılan işçilerin direnişi 27. gününde de ilk günkü inancı ve kararlılığıyla sürüyor. İşyerinin önünde direnişlerini sürdüren işçiler, gün boyu düdüklarını çalıp, türkülerini söylemeye devam ediyorlar. İşçilerin coşkusuyla attığı, "Kavgaya bitmedi daha yeni başlıyor", "Ya sendika girecek ya kepnekler incek" sloganları ise mücadelenin zafer kazanılana kadar devam edebileceğinin göstergesi.

Ayrıca İzmir'de devam eden önemli direnişlerdeki sınıf kardeşlerinin desteği de Billur Tuz işçilerinin azmi ve kararlılığını artırıyor. Direnişteki Savranoğlu işçileri, kazanlarda pişirdikleri yemeklerle Billur Tuz işçilerine her gün yemek getiriyorlar. Billur Tuz işçileri de onların direniş yerlerine giderek fiilen destek veriyorlar.

Bilindiği gibi Billur Tuz, Türkiye'nin en büyük rafine sofraya tuzu üreticisi. Pazar payının, hemen hemen Ege ve Marmara bölgelerinde yüzde 80'ini, diğer bölgelerde ise yüzde 60'ını elinde bulunduruyor. Yıllık tuz üretimi ise 120 bin ton. Şirket Azerbaycan, Kıbrıs ve Rusya'ya da tuz ihraç ediyor. Şirketin bulunduğu organize sanayi bölgesinde 15'i yabancı sermayeli olmak üzere 526 işletme faaliyet gösteriyor. Bu işletmelerde otuz bin işçi çalıştırılıyor. Ancak bu kadar büyük bir bölgede

örgütlü işyeri sayısı bir elin parmaklarını geçmeyecek sayıda. Dolayısıyla burada bulunan her fabrikadaki örgütlenme zaferi, hem yerel hem de genel düzeyde çok büyük önem taşıyor. Billur Tuz işçilerinin mücadelesi, bölgedeki tüm işçilere ışık tutuyor.

Ancak direnişten rahatsız olan patron, fabrika önündeki direnişi kırmak için Çiğli Organize Sanayi patronlarının yardımına başvurdu. Fabrikanın sahibi olan Mermerler Şirketler Grubu yetkilileri ise İstanbul'dan İzmir'e geldiler. Gelir gelmez de ayaklarının tozuyla sudan sebeplerle iki sendikalı işçiyi daha işten çıkardılar. Bunun üzerine işçiler, 21 Ocak günü işçi servislerinin fabrikadan çıkışını bir süre engelleyerek tepkilerini gösterdiler. Direnişi işçiler 23 Ocak günü ise fabrika çatısına çıkarak, üzerinde "Atılan İşçiler Geri Alınsın" yazılı bir pankart astılar.

Direnişin kararlılığının ve gördüğü desteğin korkuttuğu patron, hem fabrika içinde hem de dışında çevik kuvvet polislerini bekletiyor. Patron, direnişleri sırasında türküler çalıp söyleyen, halay çeken işçileri sürekli olarak emniyete şikâyet ediyor. Ayrıca işçilerin direniş bölgesine pankart asmalarından da epeyce rahatsız. Hatta komşu fabrikalardaki "patron kardeşlerinden" işçileri polise şikâyet etmelerini bile talep edecek halde. Belli ki, direniş başladıktan sonra hiçbir işçiyi direnişten caydıramamış olması, kendisini iyice zora sokmaya başladı.

Bu gidişle Billur Tuz akmaz akmaz akmaz!

İşten atılan işçilerin yerine alınan yeni işçiler, işi tam olarak bilmediklerinden fabrikada yeterli üretim yapılamıyor. Direniş öncesinde 300 ton civarında olan günlük üretim, şimdilerde 180 tona kadar düşmüş durumda! Üretimin azalmasından dolayı nitelikli işçiye olan ihtiyacı artan patron, eski işçilerini dahi yeniden çalışmaları için çağırıyor.

Tek Gıda-İş Sendikası'nın da bir süredir üzerinde düşündüğü önerimiz işçiler tarafından büyük bir coşkusuyla karşılanınca 25 Ocak'ta Billur Tuz boykotu başladı. İşçileri zafere bir adım daha yaklaştıracak olan boykotun yaygınlaşip etkinleşmesi için mücadele etmek şimdi acil görevlerimizdir. Önümüzdeki günlerde DİSK ve KESK'in de katılımıyla 24 saatlik bir oturma eylemi gerçekleştirilmesi planlanıyor. Ayrıca 25 Şubat'ta Savranoğlu işçileri ile birlikte Çiğli'de dayanışma şenliği yapılacak.

SENDİKA HAKKI ENGELLENEMEZ!

ATATÜRK ORGANİZE SANAYİ

**BİLLUR-TUZ İŞÇİLERİ
DİRENİYOR
KAZANACAK!**

www.dip.org.tr

**DEVRİMCİ İŞÇİ
PARTİSİ**

SENDİKA HAKKI ENGELLENEMEZ!

MENEMEN

**SAVRANOĞLU İŞÇİLERİ
DİRENİYOR
KAZANACAK!**

www.dip.org.tr

**DEVRİMCİ İŞÇİ
PARTİSİ**

İzmir İl Örgütü

Domuz derisi post olmaz, patronlardan dost olmaz!

Sendikanın fabrikaya girmemesi için işçileri sokağa atan ve adını değiştirerek ruhsatsız çalışmaya devam eden Savranoğlu deri fabrikasında mücadele sürüyor. Bu satırların yazıldığı sırada, Ocak ayının son haftası İzmir Büyükşehir Belediyesi önünde oturma eylemi planlayan Savranoğlu işçilerinin sesi, kardeş Billur Tuz direnişinin de etkisiyle daha gür çıkıyor. Polisin Kabahatler Kanunu'nu bahane ederek kaldırmaya uğraştığı ses düzeni sayesinde fabrikayı sloganlarla inleyen işçiler bu saldırılarla daha da biliniyor.

5 Ocak'ta akşam saatlerinde, fabrika önündeki direniş çadırında bulunan Savranoğlu işçilerine yönelik bir saldırı gerçekleştirilmişti. Fabrikadan çıkan biri bıçaklı iki saldır-

ganın saldırısından on dakika sonra, fabrika önüne gelen yaklaşık 15 kişilik bir grup, polis ekiplerinin gözü önünde, direniş çadırındaki nöbetlerini sürdüren bir sendikacı ve beş işçiye sopalarla saldırarak hastanelik etmişlerdi. Deri-İş İzmir Şube Başkanı Makum Alagöz patronların, içeride çalışan işçilerle direnişteki işçileri karşı karşıya getirmeye çalıştığına dikkat çekerek, direnişin 158. gününde yaşanan bu saldırının önümüzdeki dönemde tekrarlanabileceğini söylüyor. DİP militanları ise direnişleri çoktan 170 günü aşan işçileri yalnız bırakmıyor. Okunup coşkusuyla alkışlanan DİP işçi bülteni işçiler tarafından çadıra asıldı bile.

Direnişçi İşçinin Sesi

Ege Bölgesi Direnişçi İşçi Bülteni

Ocak 2012

İzmir'i dört bir yanından saran işçi mücadelelerinin daha çok duyulması ve direnen işçilere desteğin büyümesi için DİP militanları, pullama çalışmalarına devam ediyor. Ayrıca DİP İzmir İl Örgütü, direnişçi işçilerin sesini tüm İzmirli'lere, tüm Türkiye'ye duyurmak için bir bülten de çıkardı.

DİSK Genel Kurulu

Ana muhalefetin sendikası değil, sınıfın sendikası

Bugün elbette AKP hükümetine karşı durmak gerekir. Ancak en az onun kadar önemlisi, işçi sınıfının bağımsızlığı temelinde bir mücadeleyi yükseltebilmektir. Bu da ana muhalefet partisi ile yan yana yürüyen, hak alma yerine sadece karşı çıkma yaklaşımının hâkim olduğu bir ana muhalefet sendikacılığı anlayışı ile değil, DİSK'i kuruluş döneminde var eden yönlemlere dayanan bir mücadele ve sınıfın kendi örgütlü gücüne güvenerek olabilir.

Aralık ayında yapılan Türk-İş genel kurulunun sonucu, Türkiye'nin en büyük işçi konfederasyonunun tepesine AKP'ye göbeğinden bağlı bir yönetimin bir kez daha çöreklenmesi oldu. Şubat ayında da, solun önemli bir bölümü tarafından AKP'ye karşı işçi sınıfının kalesi gibi görülen DİSK'in genel kurulu var. Bu genel kurul da başka bir tehlikeyi, DİSK içerisinde hâkim olan CHP etkisinin artarak devam etmesi tehlikesini barındırıyor.

Genel kurula giderken DİSK'li işçiler, AKP karşısında patronların bir başka kanadının temsilcisinin, konfederasyonda daha da güçlü bir hâle gelmesine izin vermemelidir. Çünkü AKP'ye karşı CHP ile içli dışlı bir DİSK'ten işçi sınıfına hayır gelmez. DİSK üyesi işçilerin sadece son birkaç yıllık deneyimi bile bunu ispatlayan birçok örnek ile doludur. İlk akla gelenleri sıralayalım:

- İzmir'in belediyelerinde; Konak'ta, Karşıyaka'da, Buca'da, Bayraklı'da taşeron çalışmaya karşı sendikali ve güvenceli olmak için örgütlenen işçiler işten atıldı. Bu işten atma saldırılarına karşı işçilerin aylar süren direnişleri oldu. Tıpkı bugün de CHP'li belediye başkanı ve yöneticilerine karşı mücadele eden İstanbul'daki Maltepe Belediyesi işçileri gibi.

- Mersin'deki Akdeniz Çivi işçileri Birleşik Metal-İş sendikasına üye oldukları için CHP parti meclisi üyesi olan patronları tarafından işten atıldı. İşten atılan işçilerden biri, CHP'nin ikiyüzlülüğünü

Mersin'de 1 Mayıs meydanında boynuna astığı şu döviz ile ifade ediyordu: "Akdeniz Çivi işçisiyim. CHP'nin eseriyim. Yaptığımdan utanmıyorum. İkiyüzlü siyasetçiler utansın."

- İzmir'de taşeron sistemine karşı Dev Sağlık-İş'e üye olarak mücadele eden Batıgül Tunç, 12 Haziran seçimleri öncesinde İzmir'e giden Kılıçdaroğlu ile görüşmek isterken, Kılıçdaroğlu'nun korumaları tarafından darp edildi. Pek "işçi dostu" Kılıçdaroğlu'nun, korumaların bu saldırısını engellemeye çalıştığını ne gören ne duyan oldu.

- AKP'ye her alanda karşı çıkan CHP; işçi sınıfının durumu, sorunları, hakları söz konusu olduğunda süt dökümü kediye dönmektedir. Örneğin, ünlü "Torba Yasa"nın işçi haklarını tırpanlayan maddeleri, meclis komisyonundan ve genel kurulundan yıldırım hızıyla geçmiştir.

Sadece bu örnekler bile CHP'nin ipliğini pazara çıkarmaya yeter. CHP'nin bir sınıfın dostu olduğu doğrudur ama bu sınıf, işçi sınıfı değil, burjuvazidir. Ve bu nedenle CHP ile yakınlık, DİSK'i sermaye sınıfına ve en başta da TÜSİAD'a yaklaştırır. Sosyal diyalog sendikacılığının terk edilerek, sınıf mücadelesinin hâkim hâle gelmesini zorlaştırır. DİSK'i anayasa tartışmalarının boylu boyunca içine çekerek patronların deyimiyle yeni bir "ekonomik anayasa"nın suç ortağı haline getirir. O nedenle "denize düşünce yılana sarılma" anlayışını terk etmenin vakti gelmiştir.

Çünkü içinde yaşadığımız dönem olağan bir dönem değildir. Kapitalizmin uluslararası alanda, özellikle de Avrupa'da yaşadığı kriz yakında Türkiye'ye geldiğinde, bizde de büyük mücadeleler yaşanacaktır. Patronlar işçi sınıfının kazanımlarına ve haklarına saldıracak, çok sayıda işçiyi kapının önüne koyacaktır. Üstelik kriz uzun sürecektir. İşte böyle durumlarda sınıf ile sınıf karşı karşıya gelir. Patronları, kendisinin onların çıkarlarını AKP'den daha iyi savunacağına inandırmaya çalışan CHP, bu sert mücadelelerde işçilerin yanında durmayacaktır, duramayacaktır!

Elbette bugün, işçi sınıfına karşı sermayenin politikalarının yürütücüsü olan, aldığı yüksek oy oranı ile işçi sınıfına yönelik saldırılar konusunda pek çok hükümetten daha cesur davranan AKP hükümetine karşı durmak gerekir. Ancak en az onun kadar önemlisi, işçi sınıfının bağımsızlığı temelinde bir mücadeleyi yükseltebilmektir. Bu da ana muhalefet partisi ile yan yana yürüyen, hak alma yerine karşı çıkma yaklaşımının hâkim olduğu bir ana muhalefet sendikacılığı anlayışı ile değil, geçmişte DİSK'i var eden eski yöntemlere dayanan bir mücadele ve sınıfın kendi örgütlü gücüne güvenerek olabilir.

DİSK'in bu tür bir sınıf mücadelesine kazanılması, ancak tabandaki işçilerin ve en başta sınıf bilincine sahip öncü işçilerin, inisiyatifini ele geçirmesiyle mümkün hâle gelecektir. DİSK'in yeniden sınıf mücadelecisi bir sendika haline gelebilmesinin teminatı tabandaki işçidir.

Dilek Pir

8 Mart'ta Tahrir kadınlarının, Tekel işçisi kadınların yolunda

Kapitalizmin bugüne kadar yaşadığı en büyük ekonomik kriz olarak bilinen 1929 bunalımı. O dönemle bütünleşmiş bir fotoğraf vardır; kucağında bir bebeği, iki tarafında da kendisine sığınmış çocuklarıyla zayıf, endişeli bir kadın. Bir çadırın önünde duruyorlar, belli ki kalacak evleri yok; önlerinde boş bir tepsi duruyor, belli ki yiyecek yemekleri yok; hepsinin üzerinden kir dökülüyor, belli ki yıkanacak, hatta belki içecek suları bile yok. Ve kadının korkulu yüzünde umudun zerresi yok.

Kapitalizmin, bu krizi ancak 60 milyonun üzerinden insanın öldüğü İkinci Dünya Savaşı'yla aştığını da hesaba katınca bu fotoğraf tamamlanmış oluyor. Bu şekilde herhalde ekonomik krizin ne demek olduğunu ve bir krizler sistemi olan kapitalizmin insanı ne denli insanlıktan çıkarabileceğini anlatan daha iyi bir fotoğraf olamaz.

Krizi en iyi anlatan fotoğraflardan biri olan bu karede bir kadının olması çok anlamlıdır. Çünkü bu dönemlerde en ağır faturayı ödeyenler, normal zamanlarda da bu sistemin en alt kademelerinde ezilen kadınlar oluyor. Son ekonomik krizin kendini hissettirmeye başladığı 2008'den bu yana, kadınlar arasındaki işsizlik oranının, erkeklerinkine oranlara iki kat daha fazla arttığı resmi verilerle ortaya konmuş durumda. Kriz dönemlerinde patronlar için üretim maliyetini düşürmenin en etkili yolu işçi çıkartmaktır. Zaten en güvencesiz sektörlerde ve işlerde çalışmakta olan kadınların işten çıkarılması ise bir erkek işçiye göre daha maliyetsiz bir iştir. Ancak emekçi kitleler arasında yaşanan genel yoksullaşma aynı zamanda ev içinde ek gelir ihtiyacını artırdığından, kadınların bir kısmı ancak önceden daha ağır şartlara razı olarak ve geçici işlerle çalışma hayatında tutunmaya çalışıyor, her zamankinden daha fazla sömürülüyorlar. Bu şekilde de iş bulamayan kadınlar ise evlerine, dört duvar arasına dönüyor, aile bireylerinin kamını bir şekilde doyurma ve kıt kanaat geçirme işini çok daha ağır koşullarda sağlamaya çalışıyorlar. Ekonomik bağımsızlığını kaybetmesi kadının ev içinde uğradığı fiziksel ve psikolojik şiddeti kat be kat artırırken onun bu şiddete karşı direncini kırıyor. Gidecek başka yeri ve hiçbir geliri olmayan kadın çaresizce bu şiddete katlanıyor.

Kriz döneminde kapitalist devletlerin aldığı ilk önlem kamu hizmetlerinin kısılması, sosyal güvencenin ortadan kaldırılmasıdır. Bu da yaşlı, hasta ve çocuk bakımı yükünün toplumsal alandan ev içine aktarılması ve bedelsiz olarak kadınların omzuna yüklenmesi anlamına geliyor. Bu durumun kadınlar için yarattığı bir diğer, belki de en önemli sonuç, kadınların sağlık hakkı başta olmak üzere sosyal haklara ulaşmasının zorlaşması ve hatta imkânsız hale gelmesi. Yani kriz, kadınlar için kısaca, yıllarca süren mücadelelerle ve türlü bedeller ödenerek kazandıkları haklarının tek tek ellerinden alınması anlamına geliyor. Tabii ki onlar izin verirlerse.

Bugün kapitalizm, 1929 bunalımından çok daha ağır sonuçları olacak gibi görünen derin bir ekonomik kriz yaşamakta. Bu krizi anlatacak fotoğrafın nasıl olacağı ise bize bağlı. Ya umutsuzluğun, çaresizliğin, açlığın, barbarlığın, katliamların fotoğrafı olacak ya da mücadelenin ve devrimlerin fotoğrafı. Umutsuz değiliz. Çözumsuz değiliz. Onca saldırıya, baskıya ve aşağılamalara rağmen Tahrir Meydanı'nı bırakmayan Mısırlı kadınlar bize doğru yolu gösteriyor. Tıpkı bu topraklarda 2010'da Tekel direnişinin en önünde yer alan kadınlar gibi. Tıpkı yıllardır her türlü baskıya rağmen geri adım atmayan ve mücadele eden Kürt kadınları gibi. Mademki en çok ezilen, en çok sömürülen bizleriz; krizin bedelini ödemek ve asıl sorumlulara, patronlara ödetmek için mücadelede en ön saflarda da biz emekçi kadınlar olmalıyız. İşte 8 Mart'ın bu yılki anlamı bu olmalı; 8 Mart, mücadele ateşini yakan bir başlangıç olmalı.

Bant üzerinde hayatların direnişçileri

SENDİKA HAKKI ENGELLENEMEZ!

EGE SERBEST BÖLGE

**HUGO BOSS İŞÇİLERİ
DİRENİYOR
KAZANACAK!**

İzmir'i yönetim üssü olarak belirleyen ve buradan ABD, Çin dâhil tüm dünyaya kadın ve spor giyim, takım elbise, gömlek ihraç eden tekstil devi Hugo Boss'ta işçilerin direnişi sürüyor. Sendikalaşma mücadelesiyle başlayan direniş, Ege Serbest Bölge'de 120 günün aşkın süredir yağmur ve soğuğa rağmen sönmedi. Direniş alanında bırakın çadır açmayı, çay yapmaları bile ESBAŞ yönetimi tarafından engellenen işçiler yine de yılmıyorlar.

13.30 ile 14.30 arası Hugo Boss'ta vardiya değişiyor. Sabah mesaisinde çalışan işçilerin çıkış, akşam mesaisinde giriş yaptığı bu saatlerde direnişçi işçiler pankartlarıyla ESBAŞ kapısında işçileri karşılıyorlar. Fakat kovulma tehdidi yüzünden içerideki işçiler, direnişçi kardeşlerine selam vermeye dahi korkar haldeler. Fabrika yönetimi, direnişteki işçilerle Facebook'ta arkadaşlık yapmayı bile işten atma

nedeni sayıyor. Fabrikada baskı altında çalışan işçilerin çoğu depresyon hapları kullanıyor. Fabrikada bant sistemi ile çalışan ve üretim yerlerinin dışına her çıkışlarında o bantlar ve çizgiler üzerinden gitmek durumunda kalan işçiler, lavaboya gittiklerinde bile bant üzerinde yürüyorlar.

Direnişin korkusuyla içerideki işçilere yüzde 15'e kadar zam yapacağı söylenmesini yayan Hugo Boss patronu, işçileri sendikadan uzaklaştırmaya çalışıyor. Oysa bu zam gerçekleşirse patronun lütfundan değil, dışarıda sürmekte olan mücadelenin eseri olacak.

Hazır giyim devi Hugo Boss, bir süre önce 375 kişinin çalıştığı ABD'deki son fabrikasını, verimsiz olduğu gerekçesiyle kapatmaya karar vermişti. Üretim de Türkiye'deki fabrikaya kaydırılacaktı. Ancak bu karar açıklandıktan sonra, fabrikanın bulunduğu Ohio eyaletine bağlı Cleveland'daki işçiler üç ay süren bir direnişle patrona Türkiye vizesini aldırılmamışlar, fabrika yönetimi de üretime ABD'de "devam" kararı almıştı.

**DEVİRİMCİ İŞÇİ
PARTİSİ**
İzmir İl Örgütü

www.dip.org.tr

Denktaş: Türk kontrgerillasının ve Britanya emperyalizminin Kıbrıs'taki baş temsilcisi!

Ocak ayı içinde hayatını yitiren Rauf Denktaş, Türkiye'de hemen hemen bütün düzen güçleri tarafından büyük bir saygı ile anıldı, övüldü, baş tacı edildi. İşçi sınıfı perspektifinden ve halkların kardeşliği açısından bakıldığında durum bambaşka. Aşağıda Kıbrıs'ta faaliyet gösteren Enternasyonal Dayanışma çevresinden bir devrimci Marksist yoldaşımızın Denktaş değerlendirmesine yer veriyoruz. Bu yazının uzun versiyonunu www.gercekgazetesi.net internet sitesinden okuyabilirsiniz.

Aziz Şah*

TC'nin Kıbrıs ile süren sömürgeci ilişkisinin gelişimine bakacak olursak üç ana öneme indirgeyebiliriz. "Türkiye'nin Kıbrıs diye bir sorunu yoktur" siyaseti İnönü'den Menderes'e uzanan bir devlet politikasıydı. Arkasındaki sebep ise TC'nin Batı emperyalizmi ile olan vazgeçilmez işbirliğiydi: "Kıbrıs sorunu yoktur, çünkü Kıbrıs Britanya'ya aittir." Bu, TC'nin ilk Kıbrıs siyasetidir. Bu siyaseti, Kıbrıs'ın bağımsız olması riski karşısında Türkiye ve Yunanistan arasında pay edilmesinin savunulduğu ikinci dönem takip eder. Ki bu siyaset de Britanya'nın baskıları sonucu TC'nin dış politikasının parçası olmuştur. Bu baskılar Denktaş'ın sözleri ile "Türkiye'nin Kıbrıs sorununa anjaje edilmesi"dir. Bu "anjaje edilme" süreci Türkiye'de 6-7 Eylül olaylarına karşılık gelirken, Kıbrıs'ta cami bombalama ve 27-28 Ocak olayları gibi provokasyonların Denktaş liderliğince örgütlenmesi ile TC'nin bir Kıbrıs sorunu olmuştur. TC'nin Taksim Siyaseti'nden sonra uluslararası konjonktür vesilesi ile mecbur kaldığı üçüncü dönem ise "Federasyon diyerek Konfederasyonu savunma" dönemidir, yani "çözumsuzlük günleri", Denktaş'ın hanedanlığı...

Türkiye'nin Taksim politikasını savunması ve çözümsüzlüğü sürdürmesinde kullandığı baş aktör Denktaş'tır. Bu Denktaş diktatoryası 1958'de, bugün "Ergenekon" dedikleri, ama asıl adı ile "Kontrgerilla" ya da "Özel Harp Dairesi" ile başlamış, bugün ise "milli yas" ile sürmektedir...

Denktaş: Britanya emperyalizminin memuru!

Denktaş, *12'ye 5 Kala* kitabında şöyle der: "Körü körüne İngiliz dostluğu güttük".

Bu sözün hakkını vermiş bir ömür yaşamıştır Denktaş!

British Council bursu ile Britanya'da hukuk okuyan, Dr. Küçük'ün hukuk danışmanlığını ve sömürge savcılığı görevlerini yürüten Denktaş'ın 'başarısı', Türkiye'ye bir Kıbrıs sorunu 'armağan etmek' ve bu sorunu daha da çatışmalı bir seyre sokmaktır!

Denktaş'ın icatları: "Türk'ten Türk'e Kampanyası!" ya da burjuvaziye palazlandırma!

"Bugüne kadarki tarihin tamamı sınıf mücadelesinin tarihi olmuştur." diye başlıyordu Marx ve Engels *Komünist Manifesto*'ya. Bu tarih Kıbrıs'ta da sınıf mücadeleleri ile kurulmuştur. "Vatandaş Türkçe Konuş" ve "Türk'ten Türk'e" kampanyaları ile başlayan, söylenen her 'yabancı' sözcük için ceza ödenen ve sadece Türk tüccarlardan alışveriş yapılabilen bir Kıbrıs'ı icat etmiştir Denktaş. Bir yanı kültürel, bir yanı ekonomik olan bu hegemonya bir getto toplumu yaratmak içindi. Bugün söylenen, "Cemaatten halk yarattı, devlet kurdu" popülizminin ardında yatan hakikat şudur ki, 58'den itibaren Kıbrıslı Türklerin içerisinde hiçbir demokratik öge kalmayana kadar terör faaliyetleriyle bir "halk" kuruldu Denktaş tarafından: Zorla, baskıyla, cinayetle, provokasyonla... Camileri bombalayarak, basın bürolarına bomba atarak, ne kadar kendinden olmayan varsa öldürerek...

"Kıbrıslı" kelimesi Denktaş için bir kâbustu: " 'Kıbrıslı' mefhumu milli şuru söndürebilecek en müessir bir mikroptur." diye yazıyordu 1960'ta. Kıbrıslı ve Kıbrıslılık konusunda Britanya emperyalizmi ile hep hemfikir oldu. Emperyalizm için Kıbrıslıları coğrafi bir temelde birleştiren 'Kıbrıslılık' ne kadar tehlikeliyse, Denktaş için de bir o kadar kâbus oldu. 2000'lere geldiğinde bir

Kıbrıs'taki bütün siyasi cinayetlerin ve provokasyonların sorumlusu!

27-28 Ocak 1958: "Ya Taksim Ya Ölüm" sloganı ile Lefkoşa ve Mağusa'da çıkarılan olaylarda 70 kişi yaralanmıştır; olaylar ile ilgili Denktaş'ın yorumu şudur: "Bu ölümler bize lazımdır, dünyaya sesimizi bu ölümlerle duyuracağız!"

22 Mayıs 1958: PEO (Tüm Kıbrıs İşçi Federasyonu) Türk Şubesi başkanı Ahmet Sadi'nin kurşunlanması. Yaralı kurtulan Ahmet Sadi Londra'ya göç eder.

24 Mayıs 1958: Sadece 14 hafta yayımlanabilen işçi gazetesi *İnkılapçı*'nin sahibi ve yazı işleri müdürü Fazıl Önder'in katledilmesi.

29 Mayıs 1958: Ahmet Yahya'nın öldürülmesi.

5 Haziran 1958: İnşaat İşçileri Sendikası yönetim kurulu üyelerinden Hasan Ali'ye silahlı saldırı.

7 Haziran 1958: Lefkoşa'daki Türk Haberler Bürosu'nun halkı galeyana getirmek için bombalanması! İşin ilginç, bu provokasyonun Türkiye'de 8 Haziran'da yapılacak olan Kıbrıs Mitingi'nden bir gün önce

ye denk gelmesi!

30 Haziran 1958: Türklerle Rumların bir arada yaşayabileceğini söylediği için Leymosunlu berber Ahmet İbrahim'in kurşunlanarak öldürülmesi!

3 Temmuz 1958: Arif Hulusi Barudî'nin bir Rum kuruluşunda çalıştığı için tehdit edilmesi ve kurşunlanması!

25 Mart 1962: Lefkoşa'daki Bayraktar ve Ömerge Camileri'nin bombalanması!

23 Nisan 1962: Kıbrıs'ta yayınlanan *Cumhuriyet* gazetesinin iki yazarının, Muzaffer Gürkan ve Ayhan Hikmet'in öldürülmesi!

11 Nisan 1965: Rum-Türk kardeşliğinin sembolü olan sendikacılar Derviş Ali Kavazoğlu ve Mişaulis'in Lefkoşa-Larnaka yolunda bir pusuda öldürülmesi!

6 Temmuz 1996: Gazeteci Kutlu Adalı'nın öldürülmesi!

24 Mayıs 2001: *Avrupa* gazetesinin matbaasının bombalanması, gazetecilerin tutuklanması ve gazetenin kapatılması!

o kadar daha küstahlaşarak; tek Kıbrıslı'nın Karpaz Eşekleri olduğunu, söyleyebiliyordu.

Kıbrıs'ın 12 Eylül'ü: KKTC!

Yalçın Küçük, *Türkiye Üzerine Tezler* kitabında, Ecevit'in ağzından Denktaş hakkında şu mealde bir aktarma yapar: "74'te Ecevit'in yanındakiler Denktaş için 'Tekin değil, değiştirmek gerek' derler, Ecevit ise, 'Köprü geçerken vasıta değiştirilmez, hele bir köprüyü geçelim icabına bakarız.' şeklinde cevap verir." 74 işgali, Türkiye'de

hükümet krizlerine sebep olduğundan bir türlü 'vasıta' değişmez ve 12 Eylül gelir... 12 Eylül'ün yarattığı ortam da tam Denktaş içindir. 1983'te kararını verir, milletvekillerini saraya kapatır ve bütün telefonları yurtdışına kapatır. Ola ki birileri yurtdışına haber ulaştırır da Denktaş'ın çılgın projesi KKTC ilan edilemez... Solcu milletvekillerini de KKTC'ye "hayır" dedikleri takdirde siyasi hayatlarını bitirmekle tehdit ederek, birkaç milletvekili dışında herkesten onay alır.

* Enternasyonal Dayanışma, Kıbrıs

Dilovası'nda yaptığı bilimsel araştırmalarda annelerin ilk sütünde ve bebeklerin ilk kakasında ağır metaller rastlayan Kocaeli Üniversitesi Halk Sağlığı Anabilim Dalı Başkanı Prof.Dr. Onur Hamzaoğlu, bulgularını kamuoyu ile paylaştıktan sonra sermayenin, belediyenin ve Kocaeli Üniversitesi'nin tepkisini üzerine çekmişti.

Hakkında halkı galeyana getirmek suçundan ceza davası açılan Onur Hamzaoğlu'na, üniversiteden de disiplin soruşturması açılmıştı. Kocaeli Büyükşehir Belediye Başkanı AKP'li İbrahim Karaosmanoğlu ise Onur Hamzaoğlu'na "şarlatan" diyerek saldırmıştı.

26 Ocak Perşembe günü Onur Hamzaoğlu'nun Karaosmanoğlu aleyhine açtığı hakaret davasının 4. duruşması yapıldı. Duruşma mahkeme hâkiminin izin alması dolayısıyla 15 Mart'a ertelendi. "Onurumuzu Savunuyoruz" hareketi adına dava sonrasında basına açıklama yapan Prof.Dr. Cem Terzi, karar beklenen duruşmadan önce hâkimin izin almasını manidar bulunduğunu söyleyerek, "Eğer hâkim rahatsızsa geçmiş olsun deriz, eğer dinlenmek için izin aldıysa iyi dinlen-

meler dileriz, ancak eğer belediye başkanına ceza vermemek amacıyla Onur Hoca'ya verilen desteğin her duruşmada azalacağını bekleyerek mahkemeyi uzatmaya çalışıyorsa şunu bilsin ki her seferinde Onur Hoca'mıza olan destek daha da büyüyecektir." dedi. Prof. Dr. Onur Hamzaoğlu ise Dilovası'ndaki kirillik ve aşırı boyutlardaki kanser gerçeğine rağmen, hükümet üyelerinin katılımıyla yeni sanayi tesislerinin açıldığını vurguladı ve bunun halka, "size bu kadar zehir az" demek olduğunu söyledi. Mahkemede karşı karşıya gelenin, sağlık hakkıyla sermayenin çıkarları olduğunu söyleyen Hamzaoğlu, tek dertlerinin Dilovası halkının sağlığı olduğunu ifade etti.

Onur Hamzaoğlu'na TTB, SES, Eğitim-Sen, İstanbul, İzmir ve Ankara'daki üniversitelerden bilim insanları destek verirken; DİSK Genel Sekreteri Tayfun Görgün, Halkların Demokratik Kongresi İstanbul Bağımsız Milletvekili Levent Tüzel, CHP Kocaeli Milletvekili Mehmet Hilal Kaplan, CHP Denizli Milletvekili İlhan Cihaner, CHP İzmir Milletvekili Oğuz Oyan destekte bulunmak amacıyla duruşmaya katıldılar.

Yunan trajedisinden Avrupa trajedisine

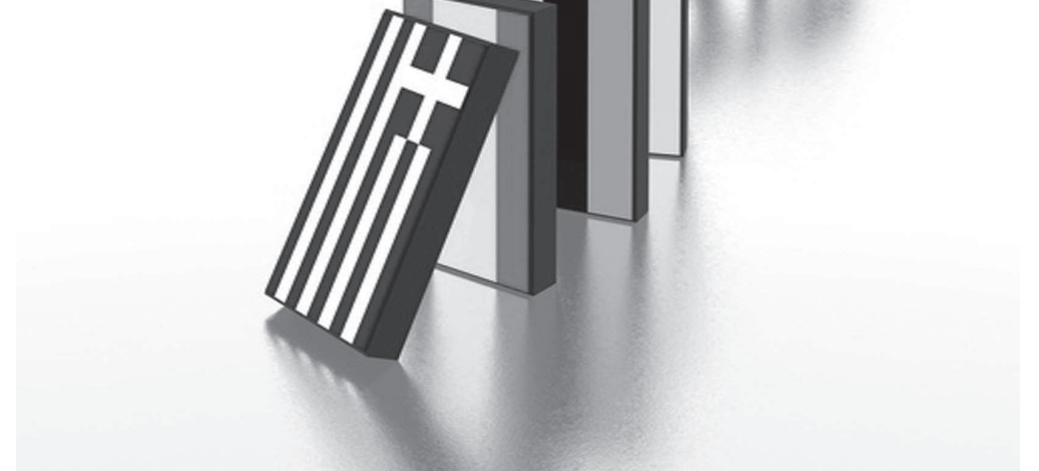
Uluslararası kredi derecelendirme kuruluşu Standard and Poor's (S&P), Ocak ayı içinde aralarında Fransa, Avusturya ve İtalya'nın da bulunduğu Avro Bölgesi'ne üye 9 ülkenin kredi notlarını düşürdü. Bununla yetinmeyerek kısa bir süre sonra Avrupa Finansal İstikrar Fonu'nun (EFSF) da notunu düşürdü. Söz konusu kuruluşun not düşürme gerekçesi, Avrupalı yetkililerin son haftalarda belirledikleri politik önceliklerin, Avro Bölgesi'ni etkisi altına alan **sistemik problemlere** çözüm üretmekte tam olarak yeterli olmayabileceği ve aynı zamanda politikacıların **bölge ülkeleri arasındaki ekonomik rekabetteki farklılıklardan kaynaklanan problemleri** dikkate almadıkları idi. Bunun yanı sıra S&P, "Avrupa kurumlarının izledikleri politikaların, Avro Bölgesi'ndeki finansal krizin ağırlığı ve şiddeti göz önünde bulundurulduğunda **gerektiği kadar sert** olmadığı" değerlendirmesinde bulundu.

Yukarıda özetlemeye çalıştığımız gelişmeler Avrupa kapitalizminin, içinde bulunduğu krizde yeni bir evreye girmiş bulunduğunu gösteriyor. Bu evrenin niteliğini kavramak bakımından yukarıdaki cümlelerde vurgulanan kavramları teşhir edelim. Avro bölgesindeki kriz ne kendini bilmez bankacıların risk iştahının ne de siyasi cesaretten yoksun hükümetlerin liderlik eksikliğinin bir ürünüdür. Yukarıda açıkça belirtildiği, bizlerin de yıllardır vurguladığı gibi şimdi

artık Avro Bölgesi'ni de etkisi altına alan sistemik bir krizdir.

Böylesi bir sonucu önlemek üzere alınan tedbirlerin başında, devletlerin sözü konusu bankalara kaynak aktarmaları geliyordu. Ama kaynak aktarmanın bedeli kamu açıklarının daha da artmasıydı. Özetle Avrupa'da da patlayan **bankaların borçluluk krizi**, kamu açıkları zaten yüksek olan AB'ye üye devletlerin bir de bankaları kurtarmaya soyunmalarıyla, içinden çıkılmaz bir **devlet borcu krizine** ve bir adım sonrasında da **Avro krizine** evrildi. Kredi derecelendirme kuruluşunun sadece Fransa ve diğer sekiz ülkenin değil, EFSF'nin de notunu düşürmesi bir anlamda, finans kapitalin bu borçların geri ödenmesi beklentisinin oldukça düşük olduğuna işaret ediyor. Bu nedenle Avrupa'daki politikaların "yapısal reformları" ve "mali konsolidasyonu" yeterli kadar sert uygulamamalarını eleştiriyorlar. Yapısal reformların (emek piyasasını esnekletmek, özelleştirmeleri hızlandırmak gibi) ve mali konsolidasyonun (kamu harcamalarının, özellikle de sosyal harcamaların kısıtlanması) zaman alması, başka türlü bir ifadeyle Avrupa işçi sınıfının II. Dünya Savaşı sonrası mücadelelerle kazandığı sosyal haklarını finans kapitalin talepleri doğrultusunda kaybetmemek için direnmesi, piyasaların sabırsızlığını daha da artırıyor. Uluslararası finans kapitalin yeniden güven kazanması, yani yatırımlarının kârlı hale gelmesi, devletlerin kamu borçlarının tasarruf tedbirleriyle aşağı çekilmesine ve hükümetlerin para basmaları durumunda bunların sosyal harcamalara değil, kendi ceplerine girmesini güvence altına almaya indirgenmiş durumda.

"Demokrasinin beşiği" Avrupa'yı şu dönemde artık bankaların - başta Alman

ve Fransız bankaları olmak üzere - idare ettikleri görülüyor. Avrupa Merkez Bankası, İMF ve Avrupa Finansal İstikrar Fonu uluslararası mali sermayenin sopası işlevine soyunmuş durumda. Oysa 2012 yılı için AB bölgesine ilişkin büyüme öngörülerinin yüzde 0.5'ten -0.2'ye çekildiği ve 2012 yılında durgunluk eğiliminin daha da artacağı göz önüne alınırsa, başta Yunanistan ve İtalya olmak üzere bazı Avrupa ülkelerinin iflas etmeleri olasılığının artması ile birlikte hem Avro Bölgesi hem de dünya ekonomisi ağır bir darbe alacaktır. Demek ki küresel krizin Avrupa'daki etkisi önce bankaların mali krizine, sonrasında devletlerin borç krizine, içinde bulunduğumuz evrede de bir bütün olarak AB'nin krizine, bir siyasal krize bürünmüş durumdadır. Almanya Başbakanı Merkel'in, Avrupa'nın finansal krizine kolay çözüm olmadığı ve çözümün "yıllar alacağı" uyarısında bulunması ve "Avrupa kıtası şu anda İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana belki de en zor zamanını yaşıyor." demesi bu tespitleri doğrular nitelikte.

Avrupa finans kapitalinin önünde duran olanaklar şöyle. Avrupa Merkez

Bankası'nın gerektiğinde Eurobond (Avro Bölgesi ortak tahvili) çıkartarak, gerektiğinde para basarak devletler üstü bir niteliğe bürünmesi. Bu aynı zamanda AB'nin hâlihazırda bir süper devlete evrilmesi hedefini de içerebilir. Ancak Avrupa sermayelerinin kendi aralarındaki rekabet ve çıkar farklılıkları bu olanağın gerçekleşmesindeki en önemli engel olacaktır. Avro Bölgesi'ndeki ülkelerin birer birer AB üyeliğinden koparak devlet kapitalizmine yönelmeleri ise daha güçlü bir olasılık gibi duruyor. Ekonomik milliyetçiliğin, Avro Bölgesi siyasetinde önümüzdeki dönem belirleyici olmasının en önemli sonucu bir bütün olarak dünya ekonomisinde korumacılık, içine kapanma eğilimlerinin güçlenmesi olacaktır. Nihayet Avro'nun çökmesi, Avrupa'daki finansal krizin derinleşmesi olasılığı küresel çaplı yeni bir durgunluğu tetikleyecektir. Avrupa burjuvazisi kendi trajedisini işçi sınıfına "acı ama gerekli" diye yutturmaya çalışıyor. Bu trajediye son verecek yegâne güç Avrupa işçi sınıfının ortak mücadelesidir.

Mariano Ferreyra

Enternasyonalizm Kış Kampı

Ankara - Şubat 2012

Mariano Ferreyra Enternasyonalizm Kış Kampı

2011 yazı boyunca Devrimci İşçi Partisi olarak örgütlü olduğumuz tüm illerde BilinçLENİN adını verdiğimiz bir eğitim çalışması yürütmüştük. Yaklaşık üç ay süren kampanya sırasında Lenin'in seçme eserlerini okuyarak tartışmış ve farklı illerde yaptığımız tartışmaları, aynı adı verdiğimiz yaz kampında işçiler, öğrenciler, gençler hep birlikte mücadeleimize yol göstermesi için bir adım daha ileriye taşımaya çalışmıştık.

Başarıyla tamamladığımız BilinçLENİN kampından sonra da, Arap devrimi ile yükselen ve tüm Akdeniz havzasını adım adım etkisi altına alan mücadeleye daha da güçlü bir donanıyla hazırlanmak amacıyla çalışmaya devam ediyoruz. Çünkü devrimin ateşi bu topraklarda da yanacak. Ama bizim mücadelemiz o gün de bitmeyecek; sınıfsız, sınırsız, sosyalist bir dünya kurulana dek sürecek. O nedenle bugün bir yandan bu topraklarda Devrimci İşçi Partisi'nin örgütlülüğünü çoğaltmaya, sağlamlaştırmaya çalışırken diğer yandan da dünya devriminin partisinin inşası görevinin sorumluluğu ile hareket ediyoruz. Sonbahardan başlayarak uluslararası

komünist işçi hareketinin tarihi, Marx ve Engels'in kurduğu I. Enternasyonal'den itibaren enternasyonallerin tarihi, ayrımlar ve kendi içlerindeki tartışmalar üzerine işçiler, işsizler, kadınlar, gençler, öğrenciler hep beraber okuyor, güncel konularla ilişkileri içinde değerlendirerek devrimci Marksizmi ve enternasyonalizmi birlikte adım adım içselleştiriyoruz.

Yaz kampımızı Ekim Devrimi'nin iki büyük önderinden birine, sınıf bilincini işçi sınıfına taşıyacak devrimci partinin teorisyeni ve muzaffer savaşçısına adanmıştık. Şimdi kış kampımızı Dördüncü Enternasyonal'in Yeniden Kuruluşu Koordinasyonu'nun (DEYK) Arjantin seksiyonu, bizim kardeş partimiz Partido Obrero'nun 2010 yılında katledilen genç militanı Mariano Ferreyra'ya adıyoruz.

Mariano Ferreyra kimdir?

Mariano Ferreyra 23 yaşında bir metal işçisiydi. 20 Ekim 2010 günü, demiryollarındaki taşeronlaştırma ve güvencesizleştirme atağına karşı demiryolu işçilerinin eylemi sırasında sendika bürokrasisinin

eli silahlı bir çetesi tarafından kurşunlanarak öldürüldü. Yani Mariano, kapitalizmin özelleştirme ve taşeronlaştırma dalgasına karşı işçi sınıfını savunmak için verilen mücadelenin bir şehididir.

Mariano, Arjantin'deki kardeş partimiz Partido Obrero'nun mücadelecisi bir militanıydı. Arjantin'de Aralık 2001 günlerindeki yükseliş sırasında devrimci olduğunda henüz 14 yaşındaydı. O günden itibaren kendini devrime adanmış, hem PO'nun Arjantin'in en güçlü devrimci partisi olarak inşasında, hem de onun gençlik örgütü UJS'nin (Unión de Juventud Socialista-Sosyalist Gençlik Birliği) gelişmesinde önemli bir rol oynamıştı.

Arjantin ve dünya devrimine adanmış bir hayat, erkenden, henüz 23 yaşındayken, sendika bürokrasisi eliyle sona erdirdi. Ama Mariano, işçi sınıfı mücadelesi ve dünya devrimi yolunda yaşamını yitiren tüm yoldaşlarımız gibi mücadelemize ışık tutmaya devam ediyor. Hasta la victoria siempre, Compañero Mariano! Zafere kadar durmadan yorulmadan, Mariano yoldaş!

25 Ocak devrimi:

Üçüncü Dünya Devrimi'nin ilk kıvılcımı

Sungur Savran

Bundan bir yıl önce, 25 Ocak 2011 günü, Kahire, İskenderiye, Süveyş ve Mısır'ın öteki şehirlerinde on binler, giderek yüz binler, "Öfke Günü" adı altında sokaklara çıkmıştı. Hareket birkaç gün içinde milyonları kapsayacak biçimde genişlemişti. Tahrir, her gün topladığı dev kitle ile bütün dünyanın dikkatinin merkezi haline geliyordu. "Deve Savaşı"nda meydanı rejimin "Baltacı"larına bırakmayan Mısır devrimi, Şubat başlarında işçi sınıfının sahneye çıkması ve büyük bir grev dalgasıyla rejimi sarsması üzerine belirleyici atılımı yapıyordu. 31 yıl boyunca ağzından çıkan her söz yasa olan, karşısında herkesin titredığı bir diktatör, Hüsnü Mübarek, kitlelerin birleşip devrimin yoluna düşmesi ve işçi sınıfının gücünü ortaya koyması karşısında bir-iki saçmalamanın ardından 11 Şubat günü çekilmek zorunda kalacaktı. Mısır devrimi tarihte az görülür bir hızla, kendisini de esinlendiren Tunus devriminden de daha kısa süre içinde ilk büyük zafere kavuşmuştu.

Üçüncü Dünya Devrimi'nin ilk kıvılcımı

Mısır devriminin birinci yıldönümünde, bu büyük devrimci atılımın yıldönümünü kutlarken, dünya durumuna ilişkin bir saptama yapacağız. Söyleyeceğimizin özü şu: Arap devrimi Üçüncü Dünya Devrimi'nin kıvılcımı olmuştur. Tezimiz şudur: Kapitalist çağda proleter devrimleri büyük dalgalar halinde gelmiş, bazı büyük devrimlerin çevresinde salkımlaşan dünya devrimleri karakterini taşımıştır. Bu büyük dalgalardan ilk ikisi 20. yüzyılda yaşanmıştır. Şimdi dünya devrimi dalgalarının üçüncüsüne giriyoruz.

Birinci Dünya Devrimi, Rusya'da yaşanan 1917 Ekim devriminin etrafında salkımlaşmıştır. Büyük ölçüde de onun ürünüdür. (İkinci Dünya Devrimi de Ekim devriminin bir devamı gibi olmuştur.) Bu dünya devriminin içine çok çeşitli toplumsal patlamalar sokulabilir. Ekim devrimiyle aynı döneme denk gelen ve kısa bir süre başarılı olan Macar devrimi ile Ekim devrimine neredeyse tıpatıp benzediği halde yenilgiye uğrayan Alman devrimi bunların başında gelir. Birinci Dünya Devrimi'ni bir Avrupa devrimi olmaktan çıkartan esas gelişme ise, 1925-27 Çin devrimidir. Çin'in ilk gerçek proleter devrimi olmaya aday olan bu büyük çalkantı, Sovyetler Birliği'nde palazlanmaya başlayan Stalinist bürokrasinin vahim siyasi önderlik hataları dolayısıyla

ağır bir yenilgi ve karşı devrimin zaferi ile sonuçlanmıştır. 20. yüzyılın en büyük devrimci atılımlarından biri olan İspanya devriminin (1936-1939, hatta 1931-1939) Birinci Dünya Devrimi'nin bir parçası mı, yoksa örneğin Paris Komünü gibi daha münferit bir devrimci atılım mı olduğu tartışmaya değer bir konudur.

Yukarıda saydığımız bütün devrimler ve mücadeleler, Rusya'daki Ekim devriminde işçilerin ve yoksul köylülerin kazandığı göz kamaştırıcı zaferin etkisini şu ya da bu ölçüde hissetmiştir. Ama bir bakıma Birinci Dünya Devrimi'nin bir de ön tarihi olduğu söylenebilir. Bu ön tarihte büyük kitleler devrimci bir atılımın içine girmekle birlikte, başı çeken proletarya değildir. 1905 Rus devrimi ile başlayan bu dalgada 1906 İran, 1908 Osmanlı Hürriyet Devrimi, 1910 Meksika devrimi, 1911 Birinci Çin Devrimi ve 1916 İrlanda Paskalya ayaklanması önde gelen örneklerdir. Bu devrimci atılımlar, emperyalizmin yerleşmesi ile birlikte dünyanın önemli ülkelerinde, ulusal sorunların da ağırlık taşıdığı bir bağlamda ezilen kitlelerin devrimci potansiyelinin birikmekte olduğunu göstererek 1917 ve sonrasının Birinci Dünya Devrimi'nin ön hazırlığını oluşturuyordu.

İkinci Dünya Devrimi ilkinden daha az biliniyor, oysa devrimlerin zafer kazanması bakımından da, coğrafi kapsamı açısından da ilk dalgadan daha yaygındır. Bu devrimci dalganın iki ana merkezi, yine ilki gibi Avrupa ve Asya'da ortaya çıkmıştır. Avrupa'da kıta çapında kurulmuş olan Nazi hâkimiyet sistemine karşı ayaklanmalar proletaryanın öncülüğünde olduğu ölçüde sosyalist devrimlerle sonuçlanmıştır. Bu alanda en önde gelen muzaffer örnek Yugoslavya'dır. Onun desteğiyle zafere kavuşan Arnavutluk devrimini de aynı solukta zikretmek gerekir. Avrupa'nın güney kuşağındaki üç başka ülkede, Nazizme ve faşizme karşı mücadelede proleter öncülüğüne rağmen, Stalinist Sovyet bürokrasisinin engellemeleri devrimlerin kaybedilmesine yol açmıştır. Yunanistan bunun en ileri örneğidir. İşçi sınıfı ve yoksul köylülerin faşizme karşı başarılı mücadelesi sonunda 1944'e kadar hemen bütün dünya ülkeleri hâkimiyetine alan komünist hareket, o tarihte Sovyetler Birliği'nin basıncı altında silahsızlanınca neredeyse gerçekleşmiş bir devrimden geri dönmüştür. Son pişmanlık fayda etmez: Yunan komünistleri yeniden silahlanarak 1946-49 arası bir iç savaşa girer ama bu sefer kaybederler. Benzer bir gelişme Fransa ve İtalya'da yaşanır: Fransa'da ünlü *résistance*, İtalya'da ise *par-*

tizanlar, komünist hegemonya altında faşizmi ve Nazizmi yenilgiye uğratarak ülkede hâkim güç haline geldiği halde, Sovyetler Birliği'nin emperyalizmle ittifakı dolayısıyla, iktidarı altın tepsi içinde burjuvaziye hediye ederler. Şunu da eklemek gerekir: İkinci Dünya Savaşı sonunda, Orta ve Doğu Avrupa'da kapitalizmin ilga edildiği bir dizi ülke çıkmıştır ortaya (Doğu Almanya, Çekoslovakya, Polonya, Macaristan, Romanya, Bulgaristan). Ama kısmen Çekoslovakya dışında, bu ülkelerin hiçbirinde geçiş kitlelerin aşağıdan mücadelesinin sonucu olarak gerçekleşmemiştir. Değişim büyük ölçüde Sovyetler Birliği'nin Nazizmi yenilgiye uğratmasının yarattığı prestij ile Kızıl Ordu'nun askeri gücünün ürünüdür. Dolayısıyla, bu ülkelerde kapitalizmin ilga edilmesini, İkinci Dünya Devrimi ile aynı dalganın içine yerleştikleri halde, devrim olarak nitelendirmek zordur.

İkinci merkez Asya'dır. Burada, nüfusu, toprakları ve tarihi uygarlığı dolayısıyla dünyanın en önemli ülkelerinden olan Çin'in 1949'da zafere ulaşan devrimi ilk sırada yer alır. Buna paralel biçimde İkinci Dünya Savaşı içinde Vietnam'da yaşanan devrim ülkenin Kuzey yarısında meyvesini 1945'te verir. (Güney'in kazanılması için koskoca bir Vietnam savaşının zaferle bitmesini ve 1975'i beklemek gerekecektir.) İkinci Dünya Savaşı sonrasında bir devrim de Kore'de yaşanır, ama ABD askeri müdahalesi dolayısıyla ülkenin Kuzey yarısı ile sınırlı kalır.

İki, üç daha fazla Tahrir!

İşte bu tarihsel gelişme çerçevesinde bakıldığında 2011 bir dönüm yılı olacağı benziyor. 2011 sadece Tunus ve Mısır devrimlerinin kısmi zaferleriyle ve Arap dünyasının sarsıntılar içinde kalmasıyla sınırlı değildir. 2011, Yunanistan'da sınıf mücadelelerinin sokaklarda sürdüğü bir yıldır. 2011, İspanya'da meydanların haftalarca işgal edildiği yıldır. 2011, Yunanistan'da, İtalya'da ve Avrupa'nın başka ülkelerinde sadece işçi sınıfının değil küçük burjuvazinin (kamyoncular, taksiciler, köylüler vb.) sert yöntemlerle sınıf mücadelesine girdiği yıldır. 2011, ABD'de Wisconsin eyaletinin meclisinin kamu emekçileri tarafından sendikal haklarına yapılan saldırıya cevap amacıyla günlerce işgal edildiği yıldır. 2011, canavarın yüreğinde, ABD'de Wall Street İşgali hareketinin; kendisi ne kadar alçakgönüllü kalsa da, hem işçi hareketinin (sendikaların) desteğini alan, hem de ABD'nin sayısız şehrine yayılan bir hareket haline

gelebildiği yıldır. 2011, İsrail'de çok uzun yıllardır ilk kez sınıf sorununun "güvenlik" sorununun önüne geçtiği, Siyonist devletin yurttaşlarının Tahrir'deki Arap kardeşlerine selamlar yolladığı yıldır. 2011, yıllardır uykuya yatmış olan Rusya'da kitlelerin Putin yönetimine karşı birdenbire uyandığı yıldır (henüz hareket bir orta sınıf hareketi karakteri taşısa da). 2011, Türkiye'de Kürt halkının iki dilli yaşamı ve Demokratik Özerkliği ilan ettiği yıldır.

2012'ye böyle girdik. Şimdi hangi ülkede olursa olsun, bu ister seçimlerde elde ettiği büyük çoğunluğu baskıcı bir anayasa yolunda seferber eden Viktor Orban hükümetine karşı Macaristan olsun, ister hükümetin sağlık sistemine düzenlediği taarruza karşı tepkilerin coştugu Romanya olsun, büyük işçi, emekçi ve ezilen çoğunluklar; haklarını almanın, daha iyi yaşam koşullarına kavuşmanın yolunun mücadeleden, grevden, sokaktan geçtiğini uzun yıllardır ilk kez derhal kavıyorlar. Şimdi mücadele bir virüs gibi hızla ülkeden ülkeye yayılıyor. Dünya kapitalizminin içine girdiği büyük depresyon dönemi, burjuvazinin yatıştırıcı tavizlerini istisnai durumlar dışında olanaksız kılarak bu mücadelecilik eğilimini körükliyor. Kısacası, sınıf mücadelesinin iki ucundan gelen dinamikler de büyük bir mücadele dalgasına işaret ediyor.

Tahrir Komünü, yukarıda sözü edilen bütün büyük mücadelelerin (Yunanistan, İspanya, İtalya, İsrail, Wisconsin, Wall Street, Londra, Türkiye'de Kürt halkı vb. vb.) esin kaynağı oldu. Dünya devrimi şimdilik hayal dünyasını Tahrir'in görüntüleriyle besliyor, ona özeniyor, onu özliyor. Mısır devrimi ya da genel olarak Arap devrimi şimdilik 1917 Rus ya da 1949 Çin devrimlerinden, onların zaferinden ve başarılarından ışık yılı kadar uzak. Arap devrimi bir ihtimal Üçüncü Dünya Devrimi'nin kendisinin değil ön tarihinin bir parçası olarak geçecek tarihe. Birinci Dünya Devrimi'nde 1917'ye kadar yaşanan devrimler gibi. Tahrir Komünü muhtemelen (bütün farklar baki kalmak koşuluyla) tarihte en çok 1905 Rus devrimine benzeyecek.

Ama Tahrir Komünü daha şimdiden dünya halklarının hayal gücünü ateşledi. Komünün başarı hanesinde, Mısır'ın içinde gerçekleştirdiğinden çok daha büyüğü uluslararası alanda yazılıyor. Aşk olsun size o kadar küçümsenen Arap kardeşlerimiz! Helal olsun, selam olsun size! *Et thawra musammera!* Devrim sürüyor! Zafere kadar sürekli devrim!